

SÁZAVÁK

Kolíkáč – Tak jsem se těšil a tak moc to nedopadlo

Tak jsem se těšil a tak moc to nedopadlo První lajna s Mišutkou, hned po startu odjíždí Zbyněk Kudrna, zkouším se zahřát na provozní teplotu, na Hradešíně už se to přese mě valí, tak teď už je potřeba se zakousnout a nepustit, odjíždí pozdější vítěz ještě spolu se 3 lidmi a balík se je snaží sjet. Rozmydlený úsek před Masojedy, bidony a pumpičky létají vzduchem, tempo nepolevuje, ještě stačím jakž takž hákovat, před Doubravčicemi na špici Malina, no pěkně to bolí. Fanda odpadává, na Štíhllice jsme již odpojeni, vítr, děrovači a moje letošní nemohoucnost mě bohužel posílá do propadliště dějin Sázaváku 2011. Okolo mě ještě Bonzo, se kterým se snažíme hecovat, neskutečně blbý pocit, když balík kousek před Vámi, ale Vy již víte, že nemáte sebemenší šanci si to sjet. Další tankodrom na Vyžlovku pohřbívá veškeré naděje, mám chuť to zabalit, defektit, lehnout do příkopu, prostě to otočit domů... Formujeme se do mini skupinky, je nás asi 5, Bonzo už tu bohužel není, drtíme to Jevanským údolím, nemám moc chutí pracovat na špici, je jasné, že případné odpadlé kusy si sjedeme až po kopcích, které nás čekají. Se slzami v očích vzpomínám na minulé roky, kdy mě bylo souzeno dojet s čelem až do Sázavy a užít si balíkovou cyklistiku. Stoupáme na Dojetřice, cítím se dobře a začíná se tak trochu vracet nálada, dokonce skupině odjíždím, ale pak se nechám sjet, toto nemá šanci na úspěch, cíl je daleko... Před Ostředkem najednou v dáli pochodující orange postavička, a on to ředitel z Ještědu Bobek, který tu chudák rozchází křeče, no to potěš. Ale jinak široko daleko nikoho nevidět, spíše za námi zahlédnu grupu, když sjíždíme přes Vodslivy do Chocerad. A scénář se opakuje, do kopce se zase cítím dobře a určuji ještě s jedním borcem tempo. Nakonec nahoře zůstáváme ve 3 lidech a snažíme se nějak doplácet do cíle. Za Doubkem ještě potkáme defektící borce, tempo nám nějak upadlo, kecáme jak na vyjížděce ... škoda, nějaké 2-3 minutky jsme ztratili, asi se dal atakovat čas z minulého roku, ale prostě ta frustrace ze začátku, kdy nám to tak brzy ujelo, zůstává v nás ... tak snad bude lépe Ale mám radost z kluků, Malina, Kapr a Léňa to je prostě závodnická třída, ale i ostatní se neztratili a drželi orange prapor hodně vysoko ...

Léňa – Pavé v posázaví

Jak to tento rok u mě bývá normální, to že jedu na nějaký závod se dozvím až pár hodin před startem. Od PRSu , což byl skoro celý týden jsem jezdil jen do práce a z práce, trénink naprostá nula, ale pokušení svézt se s Kolíkem a pomoci mu v tak bohulibé činnosti jako dát Kajmana, to jsem si nemohl nechat ujít.Co se nám odstěhoval Malina, Iceman se dal na gaučink, Ataman na běhání, nečekal nás s Kolíkem v Uhříněvsi nikdo, docela mě to mrzelo, ale co se dá dělat, razíme ve dvou, cestou se s námi ještě svezou trénující Svobodin, což je první předzvěst plánovaného peklíčka.V Úvalech to už žije, od nás tady je Kapr, Bobek, Mišutka, Bonzo, Alf a rakeťák Malina.Při dalším pohledu zjišťujeme, že se nejspíš pojede Mistrovství světa planety Posázaví, nechybí tady zástupci Kolokrámu, Bassa, Zahrada, Zbyněk Kudrna, Michal Plesník, Vokolci s Rozvodákem, Davidem Klímou a spol. a řada dalších, kteří jistě nejezdí jen o víkendu. Všichni vědí, že se tady jede takové Paříž – Roubaix, ale i tak většina rakeťáků má vysoké ráfky, Zahrada ještě, žertuje, že ty jeho 9cm jsou ze zimáka, ale když váhal mezi Borama a těmito, nechal Bory doma.... Nevzpomínám si, že bych na Paříž Roubaix, viděl někoho s vysokými ráfky, ale nu dobrá, je to každého věc, já jsem se spokojil se svými Khamsiny a i o ty jsem měl starost.Následoval slavnostní start za obvyklým Mercedesem s tím, že ostrý bude na rovince před Přímasy. Musím říct, že tentokrát mě překvapilo, že na ostrý start jsme zastavili a byli seznámeni se změnami trati, které všichni znali. Ostrý start byl opravdu ostrý, hned nástup a jelo se, Zbyňkovy z Endurainningu to i tak bylo málo tak se jel vyvětrat před balík, z kterého se stala dvojřadá lajnička. Vůbec jsem nestihl sledovat kde mám Kolíkáče, Kajmana či někoho jiného jen jsem si hlídal lidi okolo a

abych neudělal díru. Ještě, že ty první kilometry nejsou vyloženě stěna a dají se uvíset, větší problém byly díry v silnici, které už tak nějak k tomu to závodu patří. Ještě jsem byl plný záznamu z Paříž- Roubaix, tak jsem si pojmenovával tyto úseky podobně a ostatním jsem pravidelně hlásil něco ve smyslu: tady je úsek pavé deset, tři hvězdičky obtížnost, pět hvězdiček jsem dal úseku za Jevany, kde vymetl díru snad každý. Na těchto pavé úsecích se sice ustálila rychlost nad 50km/h, ale šlo si odpočinout a mrknout kdo je tady. Kapr, Kajman, Malina, Bobek fajn, ale kde je Kolíkáč? Ohlédnout se nemám odvahu, sundat balík by nebylo nejlepší, věřím, že je někde za mnou a do Sázavy se k nám přiblíží, protože určitě uvidí modrý Kajmanův dres což je na něj jako červená na býka, takže si hlídám plaza a tím si jistím, že se s Kolíkem sjedeme. Před Stříbrnou Skalicí už mám tak vyklepané ruce, že nemůžu ani zmáčknout brzdy, nechápu jak to v tom Roubaix jezdí... Myslím, že je odjetá nějaká skupinka, aspoň v mém okolí se to nějak řeší, při pohledu před balík vidím Malinu jak se větrá nebo stíhá tu skupinu? No nevím, asi se chtěl vyhnout pádu a chtěl mít přehled o dírách, proto se vydal Jevanským údolím padesátkou před balíkem, sám, samotínkej. Dále se závod vyvíjel dle předpokladů, do Sázavy relax, ze Sázavy peklo na Dojetřice. Hned na začátku se do toho kopce nalítlo, že nebyl ani moc cítit a poprvé jsem do něj najel přes 30km/h a šlo to i držet. Jenomže těm vepředu to nestačilo a začali přikládat, myslím, že jedním z neaktivnějších byl kamarád Malina, Bobek odpadá záhy, Kajman také, Kolíkáč nikde, no čekat nebudu, hákuju triatlonistu Pavla z Hisportu a trpím, naštěstí ne dlouho, už v nájezdu do Dojetřovic mi začíná naskakovat díra a docela jsem rád, ohlédnu se za sebe, kde je dost zajímavých lidí, můžu tedy zvolnit a svézt se s nimi. Klid netrvá dlouho, protože kluci z Alltrainnigu začínají zlobit, zejména nějaký dlouhán, který poodjíždí a za ním se vydává Dix, kterého zase hákuju já. Na vrcholu tohoto kopce nás asi z dvaceti jede šest, bohužel nejsme schopni se zkoordinovat a točit se. Tempo je nerovnoměrné takže se ani nedivím, že nám odjíždí dlouhán z Alltrainnigu a my nejsme schopni jej sjet. Těším se na sjezd přes Vodslivy jak si pěkně odpočinu na poslední větší kopec z Chocerad, jenže kluci kolem mě jsou jiného názoru. Jede se zase hrana, točím 50x12 skoro si vytočím nohy z prdele a stejně ztrácím, v Choceradech i díky dírákům a zatáčkám kde jedu opatrně (to borec z Viessmana na S-Worksu najíždí do poslední zatáčky tak, že je rád, že neskončil v plotě, ale jen v příkopu) a chytám 50m díru za dvojici z Alltrainnigu a Pavlem z Hisportu. Tuto díru už nejsem schopný sjet, jedeme pořád tak nějak stejně. Se mnou je na začátku kopce ještě Hovorka z Markusu a další dva borci, s kterými jedu až na Ondřejov, kde před sebou nikoho nevidíme a za sebou taky ne. Jeden z našeho tria hlásí křeče, točíme se na špici jen ve dvou a radši to moc nehrotím, nemá cenu tady někoho nechat. Ještě ve Struhařově nabíráme někoho z Veloservisu, roztáčíme předpisový kolotoč, fakt jsem rád, že se klukům chce jet a užít si to do konce, jen mě mrzí bezšlapkovská účast, jen vzpomínám na svůj první Sázavák, kde jsem tady s Kolíkáčem vymýšlel strategii na Miloše Krejčího do cílového spurtu. Jo to byly časy, teď jsem tady sám. Cestou potkáváme u krajnice trio, které nás opustilo ve sjezdu do Chocerad jak opravují defekty, usmívajícího Petra Nováka, u kterého si spíše myslím, že už v cíli byl jen se přijel podívat na dojezd tabáčku, stále pěkně střídáme, ukazujeme si díry, ale to už jsou úseky tak na dvě hvězdičky, takže pohoda. Cílový dojezd je změněný, ještě, že mí kolegové vědí kudy, nemusím bloudit a absolutně nevím kudy a kam jedu, prostě jim věřím. Nemá smysl spurtovat, jen dotlačím kolo do cíle sice první z našeho tria, ale to mě vůbec nezajímá. Na čelo máme zásek asi sedm minut a místo 72km, to bylo 74km a něco málo drobných, dali jsme to asi za dvě hodiny, takže dobrý. Po druhé ze svých tří účastí jsem Sázavák dokončil a je výborné, že taky v čechách máme závod s pavé úseky. Kajmana беру jako nedokončeného, Kolíkáč mi v cíli sděluje, že nás ztratil už před Vyžlovkou někde kolem desátého kilometru, takže nebylo o čem. Prostě tento zářez bude Kolíka hodně bolet a dnes to nevyšlo. To pro mě, už může sezona skončit, zářezy Kuře, Malina to jsou zářezy, které jsou jednou za život a na

pořád! P.s. – Ještě chybí Kapr, ale ten má vyrovnané výkony po celý rok, to chce ještě nějaký ten rok...

Malina – Moje nevýkonnost, při nulovém tréninku, má kladnou derivaci

Konkurence byla opravdu vysoká. Ze špičky UACu nechyběl nikdo, navíc další zajímavá jména, která si na tradiční závod našla čas a chuť. Je až s podivem, jak takový závod s hroznou kvalitou silnic a nulovou propagací, najde zájemce. Na druhou stranu je ta trať zajímavá, má od všeho trochu, a nejezdí se x-krát dokola, jak pes za ocasem. Letos s novým cílem po ostré zatáčce do 500m kopce. Od startu se jede svižně. Snažím se být vpředu a čumět po jámách. Přemílá se to a brzy se odděluje silná 4-ce, kterou ale necháváme jet. Chuť balíku jet je občasná, takže za Jevanama zkouším odjet, ale ikdyž celkem valím, tak mě balík za Hradcem již má. 4-ce v nedohlednu. Do Sázavy už taháme jen v cca 5ti zejména se Zahradníkem a Pét'ou Novákem, ostatní šetří síly na kopec. Do kopce se nejede výborně v tempu, což mám rád. Plíce jsou už roztáhlé, nohy ještě nejsou to co potřebuji, ale kopec se mi jede dobře. Za chvíli to po levici provalí Zahradník s těmi svými konvemi a jede se až do Dojetřic dobrý šrot. Jelikož stále čekám až mi přijde nové středové složení a sochleba na kopci v Ondřejově. Do toho najíždím jako prvučasný čtyřhran už má dost, tak musím neustále posouvat přesmykač do správné polohy, aby se nedřel řetěz. Je to docela vyšší dívčí si hlídat řazení a zároveň Zahradu a Pét'ou. Nahoře je nás stále dost, tak je jasné, že se chleba zlomí z Chocerad na prémii. Dole jsem jako první, balík je natažený, tak přijde vhod si udělat náskok před ostatními. Ještě v trojici předjedeme dlouhý autobus, ale pak kolegiálně čekáme na balík...V záhy toho lituji, protože přijíždí opět 2 konve z Hostovic, Petr Novák, a dychtící Zbyněk Kudrna. Snažím se jet svoje tempo a máme je na kousek. Vedle Jonas, Petr Ploch. Začíná jít do tuhého, nohy začínají pálit, řídítka držím, jak černošskou ženu zezadu a vůbec mám pocit, že mi kolo akorát překáží. Borci vepředu uprchlíky dojeli. Za Ondřejovem nás dojede "hlavní balík" a po rozhecování všech, aby se zapojili, až za Struhařovem čelo sjíždíme. Zahradník mi sdělí, že jsou vpředu ještě 2. Musím vysomrovat trochu pití, od Kapra, který pár kapek ještě veze. Kapřík jede výborně, mám z něho radost a uznání, kam se ten chlap za 3 roky dostal! Do závěru se to zklidní, Pét'a Novák defektí v díře, kterou dávám taky, ale mě kytičku nesebrala. Zrovna ten si to nezaslouží, ale takový je sport. V cílové zatáčce o 300° se zastavuje na nulu a pak se to rozjede do stojky k cíli. Tah na férový spurt o první místo v balíku už nemám, tak si alespoň užiji Petra Svobodu, který má lokty roztáhlé od Úval až do Říčan a když se před nás konečně "přeloktí", tak si ustele. V cíli PRSu jsem na tom byl hůř, takže jsem spokojen, že ta moje nevýkonnost, při nulovém tréninku má kladnou derivaci. Kolo taky vydrželo celou trať a tak pěkně za sluníčka s Vokolkama kolmo až domu, ať jsou nějaké objemy.

PEČECKÁ 100

Hulis – Pečecká 100 trochu jinak...

Po domluvě s bratrem a Kubajzem jsem se rozhodl, že z Pečecký 100 musím report napsat. To co se mi totiž povedlo se nezadaří každý den! Pro mě už začal závod o den dřív než pro ostatní, když jsem se jel v pátek projet na Ondřejov, tak jsem cítil, že to moc nejede a na závodní stovečku to moc nebylo... V sobotu ráno po probrání se, vidím, jak bratr už lítá po bytě, připravuje věci, snídá atd., prostě závodní atmosféra. Vypakovali jsme se asi v půl 9 a na cíl prezentace a startu jsme jeli v klídku, počasí bylo nádherný. Chvilku po 9 hodině jsme dojeli na místo a odprezentovali jsme se (přihlásili jsme se do kategorie A = 100km). V půl 10, podle propozicí, jsme odstartovali. Výjezd z Peček, byl díky kotkám pomalejší, hned po najetí na pěkný asfalt se o tempo na špici staral Kubajz. Dalších pár kilometrů jsme se

vepředu s bratrem a Kubajze točili. Jelo se příjemný tempo a v těch "boulích" se daly docela pěkně rozehrát nohy. Na bulance, kde byl balík celý (aspon myslím), došlo k prvnímu dělení. Bohužel peloton raketáků mi tam odjel. Nahoře jsem se sjel s dvěma kolínáky (jednou kolíňačkou). I když je bulánka krátká, dala mi dost zabrat, takže jsem se občerstvoval a vydejchával, takže jsem moc nekoukal na silnici po značení. Po nějakém kilometru se mě parták ve trojičce ptá jestli jedu stovku. Říkám mu, že jo, tak jsme se domluvili, že pojedeme spolu. Tak se ptal jestli za námi ještě někdo jede, řekl jsem že netuším a on, že si kdyžtak rozdělíme poslední a předposlední místo. Jen jsem kývl a dodal: "o to ale spurtovat nebudeme". Souhlasil se mnou se slovy: "to mě ani nenapadlo". O kousek dál na nás počkal další kolínák, který čekal za slečku, taktéž z kolína, která tvořila naši tojici, jeli jsme dál tedy ve čtyřech. Po nějakém čase mi bylo docela divný, že už jsem dlouho neviděl značení "p100" a že jsme ještě nedojeli do jevanského údolí, kde nás měla čekat Střímelice. Ve čtyřčlené skupince jsme jeli pěkné tempo a hodně jsme se zakecali... Když jsme viděli značení p68, slečna se svým kolegou točili levou, směr Kouřim. Já se svým partákem jsme valili rovně, v domění, že tam vede cesta stovky, ale já už věděl, že jedeme blbě. Asi po 1,5km jsme zastavili, koukli na mapu a zjistili jsme, že jsem měl pravdu a že opravdu nejedeme trasu pečecké 100. Tak jsme se ten 1,5km vrátili a taktéž jsme ztočili směr Kouřim. Takže nechtěně, ale přecijenou jsem jel kratší variantu (a to jsem si z bratra ještě ráno dělal srandu, že pojedu 68km) . Po tomto failu, jsme si řekli, že už nemá cenu se honit, tak jsme zvolili volnější tempo, ve kterém se lépe žvaní! Ve sjezdíku, kousek před Kouřimí jsme si podali ruce s vyčtením svých jmen. Po půlce závodu jsem věděl, že párový kolega je Pavel... V kouřimi, kde je krátký kopeček a má se Kouřim objíždět, byl Pavel dost rozjetej a valil rovně, tak na něj zezadu řvu "levááá". Háže brzdu, podřazuje se slovy "doprdele, zase sem byl tak pěkně rozjetej, já tě tu dneskanemít tak do toho cíle asi nedojedu". Tak jsme se leche zasmáli a pokračovali. Za Kouřimí jsme měli točit opět levou na Horní kruty. Pavel jel asi 10m předemnou. Najednou začal brzdít a nedůvěřivě se otočil. Povídám, jojo, levá je dobře. Pavel zas prohlásil "no šipku jsem viděl, ale už jí nevěřím. Jsem fakt zmatenej". V tu chvíli už nám zbývalo do cíle asi 15km více méně pořád po hlavní, takže už nebylo kde zabloudit. Za těch pár posledních kiláčků jsme oba vymetli pár děr, protože se někde vyhnout prostě nejde. Naštěstí vše vydrželo a dojeli jsme bez defektu. Po příjezdu do cíle jsme zjistili, že tam nikdo není, kromě slečny a jejího partáka z aggro Kolín, takže na mě připadlo trošku haluzní 3. místo. V místní hospůdce jsme si dali pivečko a při sdělení ostatním, že jsme zabloudili, jsme se zase trošku posmáli... Co se dá dělat, i my jsme si z toho dělali srandu, že jsme jeli vlastní kategorii, ani 100km, ale ani 68km... Já s Pavlem jsme najeli 71... Po dopíjení druhého pivka, asi po 3/4 hodiny prosvístěl bratr kolem hospody v první skupině a v cíli, který byl o pár metrů dál, prý vyspurtoval taky 3. místo. Když se pak vrátil k hospodě, tak mu povídám "kde jsi takovou dobu, už tu dopíjím druhý". No co si budeme povídat, byl docela překvapenej. Společně s ním a Kubajzem jsme si u stolu potom vyprávěli zážitky ze závodu. Sranda byla, a ne malá, s těma Kubajzovýmáma hláškama , ale o tom už bude psát asi bratr ve svém reportu...

KARLOVY VARY-UNHOŠŤ

Myšák – 100 větrných kilometrů

Sobotní večer rozmýšlím, zda vůbec v neděli pojedu. Přece jenom dva 100km závody během víkendu je trochu větší sousto než jsem kdykoli předtím snědl. Obzvlášť když po dnešních Sojovicích nohy jsou zatuhlé a po křečích bolavé, ale zaplacené vysoké startovné rozhodlo, že do Varů pojedu, když né jako závod, tak alespoň jako trénink. Volám bratrovi co by odvozu auta ze startu do Unhoště, že to platí a ráno jedu. I zpráskanému psu je snad lépe než mě po

ránu.No nic,rychlé kafe a hurá směr Vary.Cestou zjišťuji,že profil karlovarský silnice nemá nic společného z rovinou o které na webu psal Mišutka a při pohledu na koruny stromů,jenž dost silně ohýbal východní vítr mě přecházel všechen smích.Na startu se registruji a vyhlížím zda tu nakonec nebudu ze šlapek sám.Nejsem.Aniž by si všiml přijel Kubajz a dává ke mně do auta batoh.Na druhé straně silnice si všimnu Mišutky a samozřejmě v dobrém mu jdu vyčinit,o které rovině to na webu psal.Ujišťuje mě,že v balíku se ty kopečky vyjíždí v pohodě.Nevím,moc mě neuklidnil,když se dívám na Alltraining-Lawi tým,že ty brdky v pohodě nebudou.Je tu i Kapřík,tak to chlapci nebudou mít jednoduché.Před desátou se šikujem na start,kde kameraman z ČT zkouší zachytit nějaké momentky.Krátká rozprava před startem,kde mě jediné překvapuje,že jsou najati profesionální rozhodčí na motocyklech,co budou hlídat regulérnost i silniční zákony.Okolo spousty doprovodných aut pořadatelů i najatých pokérováných motorkářů na nádherných brumlajících strojích.Start.Opět nácvak na první a dokonce možná tak kilometr jedu v čele.Netrvá ovšem dlouho a už se to valí pře ze mě.Stále se snažím být v předu.Ze začátku se jede docela výletně.Vše se mění,když se špici usazují borci Alltrainingu a spolu s dalšími to znatelně rozjíždí.Dochází k prvnímu dělení balíku.Chvílemi se i tak dostávám na špic,kde vidím i Mišutku jak si to užívá,že dělá závod.Nevšiml jsem si jestli je tu Kubajz,ale věřím že tu je.Kapr je samozřejmostí.Brdky se jedou opravdu ostře a mě to zatím moc nebolí.I přes rozvážný začátek se průměr začíná přibližovat ke čtyřicítce.Bohužel pro mnoho lidí přišla taktika už výše jmenovaného týmu tzv.brzda – plyn.Jejich brutální nástupy pole rozervalo na kusy.O zbytek se postaraly pády a světe div se a já stále visím s čelem závodu.Jede nás okolo 20 kousků a jedou se kule.Kopce bolí a pár jich ještě ustávám jen díky tomu,že když se ohlédnu je tam prázdno a nikdo nikde.Na samotku v tom větru se mi jet nechce a tak se mačkám.Někde asi okolo padesátého kilometru před horizontem jednoho z nezpočet kopců se mi zakousla do levé nohy křeč a já nechávám vedoucí balík pokračovat dál rychlostí 24k/h do 7-8% stoupání.Neodpadávám sám a jsou tu se mnou ještě tři kousky.Jeden velice nesportovně využívá kolony aut a vyváží se za nimi a myslím že balík sjel.Chvíli jedem ve třech,ale další kopec jsme už jen já a borec BMC racing teamu.Pravidelně střídáme a rychlost osciluje kolem 35Km/h.Vítr s námi cvičí a je to hodně o morálce.Nevím přesně kde nás sjíždí Kubajz a ještě jeden borec s rozervanými kraťasy,spod kterými zeje skrvavená odřená noha,kterému hází zadní kolo.Oba byli účastníci pádu.Kubajzovi taky hází,ale pro změnu přední kolo.Jinak se zdá bez újmy,alespoň té fyzické.Dozvídám se,že pád odnesl i Mišutka a chvíli s nimi jel,ale pak odpadl.Kdyby Kubajz nespádl určitě by byl v prvním balíku.Neúnavně táhl špic,že jsem byl rád,že za ním visím.Občas mu někdo vykoul z háku,ale on byl tím tahounem naší skupiny.Někde před sjezdem v Novém Strašecí nás dojíždí tandem a my hákujem.Bohužel už jsme všichni docela prošíti a tak nám po pár kilometrech na rovince ujíždí.Opět se pokouší kolem mě proletět má známá kousací víla a tak jen kukám a kukám.Kluci díky.V Unhošti klukům říkám,že nebudu spurtovat,když jsem se jen vezl a tak v poklidu projíždím cílem jako poslední z naší skupiny.Krátký pokec s kluky,blahopřeji Kapříkovi a hurá domů.

Radim – Když jezdci a kola létají vzduchem

V neděli 5.6.2011 jsem se zúčastnil dalšího ročníku známého cyklistického závodu Karlovy Vary – Unhošť. Na startu se sešlo něco málo přes sto startujících nejrůznějšího věku i výkonnosti, ze známých jmen nechyběli zejména jezdci výkonnostního týmu Alltraining/LAWI (13 jezdců). Ostatní týmy byly zastoupeny mnohem skromněji (Vinohradské šlapky – 4, Team Cube – 3), další už jen maximálně po dvojičkách nebo jednotlivcích, což byl i můj případ. A co že se letos přihodilo zajímavého? 1) Startovalo se bez čipů. Na první pohled krok zpátky, ale vzhledem k tomu, že loňské snímání pomocí čipů nedopadlo zrovna nejlépe, jsme myslím většinou byli za klasický cílový koridor rádi. Loni se totiž přes čipy snímal průjezd startovní i cílovou čarou, takže o celkovém pořadí

nerozhodovalo pořadí na pásce, ale i to, kdo jak stál na startu, aneb ten, kdo byl na startu vzadu a pak si to v prvních metrech dojel, měl oproti jezdcům vpředu velkou výhodu. 2) Foukalo čistě proti nebo od jihovýchodu, což neskýtalo moc nadějí na dobré časy. Asi 20 km po startu odjel Petr Zahradka (Alltraining/LAWI), za nímž se o chvíli později vydal ještě Petr Novák ze stejného týmu. Oba se postupem času sjeli a v cíli si to rozdali mezi sebou o vítězství. Toto jsem ale zpočátku nevěděl, takže mi přišlo divné, proč je vpředu hradba jezdců v oranžovo-bílých dresech Alltraining/LAWI a jede se 35 km/h po rovině. V jednom magnetu (=mírné stoupání na horizont) jsem si proto najel až na špici a jel si hezké tempo až nahoru k fotografovi, kde jsem odstřídal od krajnice ke středu silnice a zpomalil. Jaké však bylo moje překvapení, když celý had jezdců Alltraining/LAWI za mnou odbočili ke středu také a nikdo nechtěl vystřídat, takže celý peloton jel po chvíli 30 km/h. Teprve po hezké chvíli to někomu vzadu z jiného týmu došlo a začalo se zase trochu jet. 3) Jak už bylo řečeno v úvodu, jezci Alltraining/LAWI byly v jasné početní výhodě, proti větru neměl v podstatě nikdo mimo jejich tým šanci sólově odjet, a tak si chlapci dělali, co uznali za vhodné. Když chtěli, tak se jelo, sem tam si zachytili nástup nějakého odvážného zoufalce, ale jinak se jeli jen takovou příjemnou údržbu, což činilo ze závodu místy spíše výlet. Na čelo jsem se tak podíval ještě několikrát, konkrétně ještě dvakrát to bylo, tedy jednou z toho byl i takový lehký asi 1 km dlouhý „taky únik“ ve dvojici, ale nechali nás, protože dobře věděli, že jim dlouhodobě neujedeme. Tak ale náš sokolský dres byl chvílemi vidět docela výrazně, přítomny byly i kamery ČT, tak možná bude v nějakém nejbližším magazínu Spurt i k zahlédnutí. 4) Vlažné tempo mělo mj. za následek i to, že startovní pole neprořídlo tak, jak by za normálních okolností mělo a v hlavním balíku se tak pohybovalo stále dost těch lidí, kteří s takovou skupinou neměli potřebné zkušenosti. Nevím, jestli to bylo hlavní příčinou události pár kilometrů za Lubencem, ale možná ano. Za obcí Ležky tam kousek vlevo přede mnou došlo ke kontaktu tří jezdců, kteří se po krátkém marném boji s vlastní rovnováhou poroučeli k zemi. Dva padli směrem ke středové čáře, třetí v zeleném dresu Bikegalery začal padat směrem do mé jízdni stopy. Stačil jsem se vyhnout o pověsný chlup, možná jsem o již ležícího jezdce i lehce škrtl, ale dopadlo to pro mě ještě dobře. Když jsem se ale ohlédl, spatřil jsem výjev jak z apokalypsy, resp. z hromadných dojezdů profi-pelotonu, které se nepovedly – na zemi hradba ležících těl a strojů a nad nimi ve vzduchu další a další, to vše doprovázené zlověstným rachotem dopadajících kol i jejich majitelů a šustotem následného smýkání se po asfaltu. No myslím, že jsme tady minimálně o takových dobrých 15 kousků prořídli. Čelo balíku však jede dál, takže nezbyvá než si ho zachytit a pokračovat dále, i když je mi jasné, že asistující sanitka tady bude mít asi hodně práce. 5) Protože vpředu jsou odjetí dva ze stejného týmu a tempo hlavní skupiny určují hlavně jejich kolegové, nejede se žádná kaše, takže vydýchávám i první velký kopec ke křižovatce na Jesenici/Blšany a vezu se dál celkem pohodlně ve skupině asi 20 lidí (jednou dvakrát se dokonce dostanu opět na čelo), a to až do Krušovic, kde za to chlapci vpředu vezmou trochu víc, takže rázem jedu úplnou kaší a stejně mám na konci stoupání v Řevničově takových 150 m zásek. Naštěstí čelo skupiny nahoře polevuje a dál jede zase velice vlašně, což dává šanci mně i několika dalším jezdům s podobným osudem se zase dotáhnout zpět, i když to trochu komplikují auta včetně jednoho kamionu naskládaná za balíkem. Ale daří se to. Cestu k Novému Strašecí v pokračujícím mírném stoupání komplikují pokusy některých jezdců o nástup (hlavně Vítek Novák, CFC), takže občas se hodně zrychlí, chytím díru, pak se zpomalí, sjedu si to, vzápětí další nástup a to celé ještě asi třikrát. Ale v Novém Strašecí se to zase uklidní a jede se celkem v poklidu, a to až tak, že v Kamenných Žehrovicích jdu do čela a odtáhnu si celý horizont až k motorestu nad Doksami, kde se zase poslušně zařazují. A pak už nás čekají jen Velká Dobrá a Valdek, kde se odehrají poslední pokusy o roztrhání skupiny, leč oba jsou neúspěšné a v Kyšicích jsme zase všichni pohromadě. 6) Na výjezdu z Kyšic tempo logicky opadá a všichni čekají, kdo se ujme taktovky pro závěrečný spurt. Nakonec se k rozjetí tempa odhodlávají Vítek Mužík a

Treml (oba Altraining/LAWI) a za chvíli už atakujeme 50 km/h, což pro mě znamená loučení se prvními příčkami v tomto spurtu o celkové třetí místo. Nakonec ve spurtu hlavního pole obsazují 11. místo ze 17 jezdců a celkově tak končím 13. z celkem 86 jezdců v cíli. Dalšíh 20 lidí, což je nečekaně vysoké číslo, závod nedokončilo, ale na tom měl rozhodující podíl ten hromadný pád. Stopky se zastavily na čase 2:38:21h (ztráta na vítěze 0:09:01h, průměr 36,00 km/h), který nepatří k nejrychlejším, ale za to zase může hlavně dnešní poměrně silný protivítr i vývoj závodu, kdy vpředu byli dva odskočení jezdci a zbylí kolegové jim úspěšně kryli záda. Za mne však naprostá spokojenost, umístění v první patnáctce je pro mě dobrý výsledek, takže oblíbenou točenou zmrzlinu na náměstí za odměnu jsem ani letos vynechat nemohl. Na úplný závěr ještě dodávám, že zvítězil Petr Novák před Petrem Zahradkou (oba 2:29:20h).

DOUBRAVA VYSOČINA TOUR

Léňa – Prima Doubrava

Týden dovolené, ve kterém jsem si užíval rodinky a jednou zavítal zaturistit do Kolodějí jsem chtěl zakončit pořádným výplachem mozku na nějakém závodě. Kroužit v Letech, riskovat kolizi to byl nesmysl a vzhledem k tomu, že již v neděli musím zase navštívit ústav svého chlebováře, nebyla jiná možnost než vyrazit na Doubrava Vysočina Tour. Natěšení na závod se ještě vystupňovalo jakmile se pracující, bývalý student aktuální inženýr a věčně v Rusku pobývajícím Malina ozval, že by jel taky. Cíl byl tedy jasný, pořádně se zrušit až do bezvědomí a možná ještě dál a Malina by mi do toho stavu jistě velmi rád pomohl. Nevím proč nebo co se stalo, ale Malina zmizel ze světa a do Vrbů nedorazil, ještě, že tady byl Mišutka a triatlonová dvojčata Bonzo s Hulísem, super mám se s kým svézt. Odstartovalo se přesně v 11hod, ještě jsem stihl pozdravit nejuděrnější duo silniční části formace, která trénuje chytře, Zahradu s Petrem časovka Novákem, přislíbil jsem jim také report a mohlo se vyrazit. Trať jsem vůbec nestudoval, dle výsledků z minulého ročníku kde vítěz měl průměr 40km/h jsem jen věděl, že nebudou kopce, což byla škoda, na rovinách se špatně člověk zrakuje. Balík je docela početný něco přes 80 kousků, je jasné, že je tady spousta magorů co hází myšky, neumí jezdit rovně, taková ta klasika. Jedu si opatrně, čímž se samozřejmě propadám mezi tyto vrahy, neustále musím někoho okřikovat, bohužel zbytečně. Profil je ze začátku mírně zvlněný, ve předu stále vidím, že je někdo odjetý. Pěkně fouká z boku, takže pacienti co závodí si svá místa v závětrí drží za každou cenu. Do předu se mi nechce, tak jen točím nohama někde v druhé polovině balíku. Nějaké první zrychlení přichází po dvaceti minutách, kde přichází takový kilometrový magnet po hlavní silnici, jede se opravdu fest což dost lidí nedává a mám co dělat abych objel odpadlíky a dotáhnul se do skupiny vpředu. Mohl jsem se tohoto vypětí vyvarovat, kdybych byl více na špici, ale to bych přišel o první dávku laktátu a to by byla škoda. Tento magnet vyseletoval jen pár jedinců, je nás stále kolem šedesáti, plus, minus. Když vidím vedle sebe Honzu Škarnitzla nedá mi to a zdravím ho. Sděluje mi, že než aby seděl doma na gauči, přijel se tady s námi svézt. Což je dobrý důvod, v případě, že by na tom gauči byl sám... No nic, ten to tady neroztrhá. Okolo sebe slyším, že se blíží první kopec, někdo shazuje velkou a abych nebyl pozadu činím tak taky, rychlost stále osciluje mezi 25 až 30km/h, tak mi to moc jako kopec nepřipadá. Zlom nastává až ve vjezdu do lesa, kde jen sleduju jak ze špice odjíždí takových deset kousků, chtěl jsem za nimi, ale byl jsem dokonale zavřený, než jsem se z tohoto klinče dostal naskočila mi dvacetimetrová díra, kterou ne a ne sjet, jsem zhruba na pětaticátém kilometru, mám se rád a ještě se neplánuju zrakvit, proto snižuju frekvenci a jen si hlídám lidi kolem mě abych na vrcholu nebyl sám. Poznávám jen Prchala z Sp Kola, který serpentýny bere hlava, nehlava, dvakrát mě málem srazil do lesa, pak jsou tady borci z HSK, s kterými jsem ještě před kopcem stačil probrat jejich včerejší závod v

Hradci, ke mi s obdivem sdělují, jak tam Kapr všem vytřel zrak (ani se holomek nepochlubil), probrali jsme Pebánka, prostě to jsou fajn borci a teď jedeme pospolu. Přiznám se, že mě docela překvapila délka tohoto Barovického kopce. Jak jsem pořád očekával, že skončí nechával jsem si tam stále těžší převod a to mě stálo v závěru dost sil. Na vrcholu jsem ve skupince šesti lidí, tři borci z Veloservisu, Prchal a dva bikeři bohužel se nemůžeme srovnat, takže jedeme jako stádo, několikrát to zkusím roztočit, ale marně. Postupně nás dojíždí malé skupinky, my dojíždíme odpadlíky z čela a stává se z nás hlavní peloton závodu, hádal bych dobrých třicet lidí. Závod se přeměnil na výlet, nikomu se moc nechce jet, ti co na to mají se většinou větrají pár metrů před balíkem, protože když za to vezmou tak je nikdo nenásleduje, prostě výlet hobíků. Párkrát se také pokouším špici rozhybat, je to marné zkusím asi třikrát s někým odjet, bohužel vždy neúspěšně, parťáci prostě nechtěli jet a sám to prostě nedám. V jednom úniku jedu s Honzou Škarnitlem a s někým z Agra Kolín, liboval jsem si, že by to mohlo vyjít, ale bohužel Honza jen trénuje, proto v prvním brdku zvolňuje, po chvíli zvolňuje také druhý kolega a jedu zase sám, to radši couvám zpět do stáda. Můj plán jet do bezvědomí začíná mít trhliny, jsou dvě možnosti buďto prostě pojedou pořád na špici krev, potáhnu za sebou balík lidí a cíl si splním, ale dojedu poslední nebo se prostě jen povezu a budu doufat, že naskočím do nějakého rychlíku s někým a tam se zgumuju. Druhá varianta je mi sympatická, protože nemám rád jízdu na větru a kolotoč je činnost, kterou mám rád. Stále se mi vybavují Koloděje, kde se jezdí mnohem větší krev a řídím-li se Zahradovou poučkou, kterou pronesl na ŠOSu 2009: „Není-li tady kopec na malou, tak je to bez kopců“ nejsou tady ani kopce. Od padesátého do osmdesátého kilometru se jen vezu a čekám na nějaký kopec, kde se vyselektujeme a začneme závodit. Ten přichází nad Sečí, vede lesem po rozbité silnici, sklon má takový jetelný, hákovací. Konečně se začínám gumovat a díky tomu, že jsem se vezl na chvostu balíku, předjíždím jednoho borce za druhým, po pár serpentýnách vidím, že nám odjelo pět lidí, jak jedu hranu, začíná mi docházet a jsem rád, že kopec končí a kolem mě je dost lidí, s kterými se chystám pěti sjet. Jenže co se nestalo, vyjeli jsme na kopec a všichni kolem mě vytáhli bidony a začali pít! Hm, sám do toho nejdu. Tato přestávka způsobuje, že nás zezadu opět sjelo pár lidí čímž jsme se zase stali pelotonem. Nevím jak a kdy, ale za pár brdků jsme pěti dojeli což zase způsobilo zpomalení až někde k 30km/h. Z této letargie vystoupil jeden borec z Veloservisu a vydal se kupředu, chvíli jsem přemýšlel, že ho háknu, ale v kopcích moc nejel a nebyl jsem si jistý, že bychom to dojeli a stále jsem ještě čekal nějaký kopec, na který jsem musel zregenerovat. Jenže Veloservisák, se stále držel a vzdálenost mezi ním a námi, rozuměj dvaceti lidmi, oscillovala, kolem 100 až 400m. Nejeli jsem úplnou pohodu, ale o spolupráci skupiny nemohla být ani řeč. Vedle mě jede jeho kolega, kterému sdělují svůj obdiv k počínání jeho kamaráda. Ujistuje mě, že to vydrží až do cíle, docela tomu věřím. Cíl se začínal blížit každým šlápnutím, začíná se nastupovat, moc se do toho nemotám, na ty myšky, nástupy prostě nejsem, vždy jen někoho zahákuju s vše si sjíždím, v nájezdu na cílovou rovinku jsem kolem patnáctého fleku, ještě do pásky беру tři borce, na víc nebylo sil, hold jsem tady neměl svůj vlak. Do cíle jsem přijel za cca 2:51:00hod, to na 108km docela jde. Veloservisák to udržel až do cíle, je škoda, že jsem nejel s ním, prostě jsem na tyto akce srab. Doubrava je krásný, nenáročný závod s výbornou organizací a zabezpečením, takových kdyby bylo víc.

ŽELEZNÝ DĚDEK

Honzis – Mnohem větší konkurence

Drobet nestíháme, u prezentace je fronta, takže rozjetí je 200m z kopce od auta na start, kde je snad 100 lidí včetně Vitase, Libora Janouška, Dudka, Nováka, Jelínka ... , prostě všechna ta sebranka co zjistila, že se nic jiného nejede a co s načatou nedělí, že ano. Na úvod hnedka šrot

na HP, 4km 100převýšení za 7minut, jo 1000Kč se někomu jistě hodí a je třeba do toho pořádně prásknout. Přežil jsem, ale za ostrou pravou se to natáhlo a musel jsem si pěkně dát. Trošku nezvládám sjezdy, naštěstí je balík početný, asi 35lidí, tak se to vždy jen natáhne. Neustále se valí, tepy 160 a víc, vedro, po včerejším kraličáku mě bolí pravé lýtko a jen doufám, že si vystoupím s nějakou grupou a ne sám. Párkrát se už vidím v propadlišti dějin, ale definitivně odpadnu až za Bedrčí, když se stoupá k spurtérské prémii při průjezdu do druhé rundy. 24,6km za 37minut a něco, přesto už mám díru a odjíždí dobrých 20lidí. Neskutečný kule ... V kopci jedu s Rudou Kadlecem, Álou, za horizontem kde čumákuje Kolíkáč dojedeme grupu s Robertem Kleinerem. Tempo uvadlo, ale já se potřebuju trochu dostat z toho vyprášení se v úvodu. Nezdá se mi, že bychom jeli něco zoufale, ale druhá runda je za 42minut, samozřejmě nikoho už nesjíždíme, naopak zezadu dolítne grupa s Kuřetem a Mářou. Kopec už docela bolí, ale na velkou se to zatím furt nechá, jenom si občas stoupnu, na dýl. Kuře zkouší odjet a dobrých 7km jede v úniku, než ho teda dotáhneme. Naše skupinka se ještě zpočetnila, už jsem docela zničenej z vedra, ale daří se mi i tahat. V posledním hupu před nájezdem na vlašimskou odjíždím s jedním borcem, ale balík si nás sjíždí a po odbočení do údolí začíná taktizování. Jedu na 130tepech, snažím se trochu zmobilizovat síly, ale už nemám co pít a vedro mě deptá, mám totál prosolené kraťasy, teplota atakuje 30C. V hupu z Bedrče zatím klid, nakloněná rovina k Soběhrdům se taky jede rozumně, až asi 400m před cílem se pár borců zvedá a vypálí. Já nemám nárok, zvednu se až v kopci, abych si vylepšil umístění o 2pozice. Po dojezdu hned asi 0,8l na ex, pak smýt sůl z celého těla a dojít si na párek. Závod je to super organizovaný, okruh zajímavý, silnice v normě. Akorát letos teda mnohem větší konkurence, loňské třetí místo bylo hodně hodně daleko, dnešní průměr 36,2km/h byl zoufale málo!

ÚVALY-ČESKÝ ŠTERNBERK-ÚVALY

Honzis – Vodslivy a zas ne ...

Mistrovství vesmíru, jak Kolíkáč nazval letošní „poslední kaši“ na bájném Šternberku, byla to skvělá sobota, která měla jen jedinou chybičku – zase jsem neuvísel čelo ... U hospody Na Slovanech to nejprve vypadá na docela pohodovou vyjížděku, ale když zbystřím krom matadora Líby Janouška i raketáky Nežerku, Michala Koubíka, Přemka Kuchaře a další, tak je zřejmé, že budeme hrát jenom druhé housle. Hnedka v kopci skrz Přišimasy nastupuje Líba, což bych od něj nečekal. Tepy vzlétají na 170, drtíme pily, Beeda si teda ještě neodpustí poznámku, že nemám šlapat jak Sábliková. Líba tancuje nad sedlem a maká až na Hradešín, kde ho sjedeme, ale rovnou jde dopředu Nežerka a za ním dvojčička. Tempo je vražedné, k Doubku se fakt letí, Míra Zbuzek tahá jako ďas, v hupu před obcí konečně dotáhneme uprchlíky a relativně normálně se dojede přes Žernovku do Mukařova, kde protneme zajištěnou hlavní a v tempu stoupáme magnetem na Struhařov. Hm, dneska to nevypadá na propagační únik s Radimem Skálou jako na Klikáčích, na to jaksi nemáme. Michal Koubík roztáčí svá nová kola, stále se držím spíš vepředu a překvapuje mě, že tu jsou snad všichni, co odstartovali! Přitom se fakt letí, v Třemblatu projedeme semafor na červenou a chvíle orazu před Ondřejovem. Najíždím si dopředu, ostrá levá, čekám nástup, ale nic, Nežerka si shodí na malou, ohlíží se co jako bude, ale z tohoto pro něj možná pohodového tempa, nikdo neodjíždí, což jediné kvitují. Nahoře se trochu přišlápne, nic zvláštního. V klesání do Chocerad se posilním, Léňa jde do úniku a to dole letíme k sedmdesáti. Krouhneme esíčko a překodrcáme kostky přes Sázavu. A je to tady, mačkám mezičas, jakmile zahnu doprava. 4,4km pravdy, Vodslivy, 207výškových metrů. Nežerka zrychluje, za ním Líba, Přemka a Michal Koubík. Zvedám se ze sedla, 53/21, šrot, jedeme dvacítkou v 8-12% úseku, hypnotizují zadní kolo Kowarika borce z SP kolo, mjíjme Léňu co to šmrdlá, já pořád ze sedla, úplně na sračky,

ohlídnou se, za náma díra na pár autobusů, metám jámy, furt jsem v háku, furt jsem tam, v top 5! Blížíme se rovnější pasáži, chtělo by to přiložit, jenže nohy už nejdu, Nežerka tvrdí muziku, brečím na ocase, ještě si stoupnu, ještě tam vyždímám poslední wattu a už jsem zase v prdeli ... Cukli, malinko, jenže Nežerka nemá slitování, trápí za sebou tři vagónky a jaksi mu je buřt, že čtvrtý už ztratil. Pořád to drtím, Vestec, 53/19, stoupnu si do prudkého úseku, zas 53/21, ze sedla, na konci sedla, na sračky, svaly stehem pálí, mám pocit, že rukama urvu řídítka, ale ne, je tam 15sec zásek. Třeba někdo nevydrží, říkám si a krouhám zatáčku v lesíku, za mnou nikoho nevidím, na horizontu max 20sec, jenže úplně tvrdé nohy se jen pomalu roztočí a čtveřice letí vstříc vrcholu, kde je o 30sec dřív a to jsem debil horejšek ještě spurtoval na 53/21. Tak nic, 10:49min nestačilo, hodlám se posilnit, ale kondenzované mléko z Lidlu putuje krom mých úst ještě na ruku, omotávku a prostě všude možně, takže se nehezky lepím. No potěš koště. Zezadu se nechám sjet dvojicí. Nějak nejedeme, takže dole v Třemošnici přijede Léna group s Běhounkem z Veloservisu. Kurňa, kdybych tak přežil Vodslivý, takhle jsem zase až ve druhé skupině čítající šest/sedm lidí. Brdek nekompromisně na velkou, v zatáčce si stoupnu a čekám, co bude. Jedu dál, tempo, na horizontu bych rád vystřídal, ale Léna že prej jako né a ostatní taky nééé, tak zas zpátky na špic. Kurva závodíme, ne? Konečně mě někdo vystřídá, na chvíli, páč 12% stojku do Divišova umí na velkou jen někteří, na 53/19 i zabořila! Jsem v úniku a čekám, kdo se mnou pojede. Ztráta 1,5minuty co nám hlásí. Šuvada roztáčí vysoké Ritchey ráfky, ale za ním dolítnou všichni, takže si ordinuji „voraz“ na třetím fleku a jsem schován za Lénou, který tam má s kompaktem málem španěla a vypadá, že mu co nejdřív vyskočí nohy z kyčlí, páč točí asi 110ot/min a do toho mu furt něco křupe v kole. No na zabítí. Sjezd nic moc, lidem se nechce, že Šternova to rozjíždí Šuvada a já se cedím dozadu. Na mostě jsme zase kompaktní a dle hesla „je třeba redukovat skupinu“ to hnedka rozjíždí Šuvada. Já jsem tepově nějak nízko, lehkost chybí, ale tu velkou tam nechávám a závěrečné serpentiny jsou v mé režii. Dávaj si, ale furt tam jsou. Co s nima? Chlápek z Cyklo Porg točí, nevypadá nejlíp, zvláště řadí, moh by odpadnout. Jeho poněkud obstarožní Cannondale ovšem obsahuje power tap a 10kovou Ultegru. Hup k Zalíbené jdu zas na špic, tady je to s velkou na hraně, drobet fouká proti, ale hodlám jim trošku natáhnout držky, tudíž 53/21, zakousnutý v řídítkách, bolí to, jenže na horizontu se nic nezměnilo, 5vagónků za mnou ... Zásek 6minut na čelo! Jsem už docela zataženej a nepomáhá ani Lénovo : „bolelo“. Do Ratají trošku cyklokros, snažím se vorazit, kostky, Běhounek z Veloservisu roztočí vysoké ráfky a nechává velkou! Tak to je masér, tenhle kopec dávám 39/21, jede se „jenom tempo“, nahoře chvilku zrychlím, ale pak zalezu a od myslivny hákuju Lénu se Šuvadou, kteří letí dolů do Talmberka. Kolem řeky hučí ráfky Ritchey, Šuvada ani nechce střídát, což je dobře, páč su rád, že si odfrknu v háku, speed přes 40km/h. Dolítlí jsme až na nejnižší bod, krátký hup nad Sázavu to zkouší rozjet Běhounek, ale nemá to dostatečnou razanci, po odbočení za to na pár vteřin vezmu já, ale jen tak „na vycukání nepřátel“. Sjíždíme do Sázavy a kolem kláštera tam vsadím ještě nějaké wattíky, sjezd riskuju, jsem v úniku, ale zase se sjedeme a teď společně točíme až do Skalice. Borci s vysokými ráfky to vždycky hezky roztáhnou, hlavně Šuvada je fakt mašina. Kostky nahoru zkouší Běhounek zleva nástupem, nechávám 53/19, ale kolo hopsá a nahoře mám co dělat. Ostatní jsou na tom ještě drobet hůř, zůstal tam Léna, škoda. Ještě to zkusím na chvíli „zakotvit“, aby nás Léna měl šanci sjet, ale není vůbec vidět, a tak se nechám vystřídát a postupně vzrůstající rychlostí stoupáme nekonečným údolím k Vyžlovce, kde vypadá Šuvada furt dobře. Nikdo neodpadá, takže to vidím na spurt, letos do kopce na Skřivany – asi 400m. Projedeme hlavní, padáme do Štíhlic, v proti hupu na Doubravčice (nejede se kolem smetáku) za to vezmu, ale nikdo se nemá k odjetí, takže zase chvilka taktizování a průjezd rozsekanou obcí Masojedy. V lesíku nastupuje Běhounek, v sedle ho sjíždím, nechali jsme tam borce z Porgu. Dobrý, jsme čtyři, jedeme do Přišimas, prostřídám na ocas, čekám co bude. Zkouší to Běhounek, za ním Šuvada, jdu po něm, do zatáčky se nějak nevešel, rozjel to až do škarpy, asi drobet zbrzdil i Běhounka,

takže já projel opatrně štěříček vnitřkem a hnedka šel ze sedla, 53/17, úplnej šrot, zatáhlé nohy mají dost, ale říkám si – teď nebo nikdy, 200m, furt jsem první, zezadu slyším Běhounka, podřadím na 19ku, ale kopec se srovnává, takže zpátky 17z, ještě se naposled zvednout a totálně zrakvenej projet cílovou čarou jako pátý. Tak aspoň malá satisfakce, vyhraný spurt. Líba Janoušek už se vykecává, Nežerka prej jel jak motorka a jen kontroloval, jestli mu neodpadaj. Za pět minut už dojíždí velká grupa s Mírou Zbuzkem, Kolikáčem, Beedou, Kajmanem, ... Nakousaným jablkem se hodlám umýt, ale moc se nevede, takže se i cestou domů pořád lepím k omotávce. Ale jináč gut, tohle je má oblíbená akce, jen škoda těch Vodsliv, já tam tak nerad prohrávám ... garmin Šternberk

Kolikáč – Mistrovství vesmíru

Struhařov, Ondřejov, Chocerady, Vodslivy, Divišov, Šternberk, Zalíbená, Rataje, Talmberk, Sázava, Stříbrná Skalice, Jevanské údolí, Vyžlovka to jsou názvy, které jsem za poslední roky díky kolodějským kumpánům nesčetněkrát projel, každé zvednutí asfaltu vím, jak dokáže bolet, kolik potu již tam člověk zanechal. A na této, nebojím se říci, domácí půdě se jezdí mistrovství vesmíru, jak to před lety nazval Líba Janoušek aneb Úvaly-Český Šternberk-Úvaly. Žádné sarapatičky okolo, prostě se slezeme, zapíšeme, připneme číslo, odmávne se to a již se drtí posázavské brdky. A nejinak tomu bylo i letos. Hned po startu se začíná jet lajna, snažím se být co nejvíce vepředu, trochu cítím ještě nohy z pátečního rozjetí se Šemíkem, ale v závodní atmosféře se na to rychle zapomíná. Na Hradešíně za to bere Líba, první atak, nohy mi jedou, zkouším ho bláhově dojet, po chvíli zase zalézám do závětří balíku, ale dnes se zdá, že to mám v hlavě správně zakódované, jsem stále poblíž špice. Skvěle ohlídaný Mukařov přeletíme jako vítr, magnet na Struhařov se točí vysoko před 30km/h., cítím se parádně, tempo mi nedělá problém. Semafor v Třebelatech je též ohlídan pořadatelem, a teď si jen udržet přední pozici před ondřejovským magnetem... povedlo se, na druhé figuře, hned za Kajmanem, pěkně na velkou drtíme obligátní brdek. A zase se mi jede parádně, bez sebemenšího zaváhání se spouštíme po kostkách do Chocerad, je to slušné struhadlo, tady mám v hlavě myšlenky, jak mi praská vidle a smotáme se všichni na jednu kupu. Ale přežili jsme to, Léňa ve sjezdu útočí, zkouším chvíli s ním, ale pak možná trochu zbaběle svěšuji a nechám se zbytečně přejet asi 10 lidmi. Chocerady, zase vypečené kostky, přelítnout přejezd a už se štelovat na legendami opředené Vodslivy. No, sjezd jsem zase nějak nezvládl, skáču tedy přes několik lidí a najíždím do úvodní stojky s rozhodnutím zde nechat všechno. Růžový dres Veloservisu a raketák Běhounek v něm, to je dobrý tempomat, mám to zkusit s ním? Před námi asi 50 metrů grupa s Léňou a Martinem Čurdou, ty bychom mohli doskočit a před nimi Honzis, no to kdyby se povedlo! Michal Běhounek jede skvěle, tempo na samé hranici mé snesitelnosti, a hlavně o trochu rychlejší než Léňa group, za chvíli je musíme mít. Jen sleduji zadní plášť Michala a buším do toho, co to jde. Vestec a jsme tam, uff, teď se jen přisát a nepustit. Myslím, že kluci to ani moc nezpozorovali, že jsme je sjeli, bohužel ale pro mě přichází nejprudší část kopce, teď by si to chtělo trochu odfrknout, ale nejde to, visím z posledních sil, ze sedla, do sedla, pohoda je ta tam, v břiše mám jak v rozžhaveném kotli, no to snad nééé, tak hezky jsme si je sjeli a teď odpadnout? Díra 1 metr, klííid, teď se zvedni a hop a jseš zpět. Houby! Díra se zvětšuje, nejsem schopen točit jejich tempo, kopec se narovná, ale ani tady již nemám na zrychlení, navíc se mi zdá, že zvětřili Honzise a chtějí ho sjet. Nadávám si, ale prostě to nejde, no nic, nechám se potupně sjet někým zezadu, a chlácholím se, stejně bys na ně neměl v dalších kopcích...Napít se, protočit volně nohy a po chvíli je tu jeden borec a Kajman, který žene svého koně hodně rychle nahoru...říkám mu, to nemá cenu, počkáme si, za námi je velká grupa. A je pěkně vybarvená! Oranžový Bobajz, Mírek Zbuzek, Radim Skála, Tomáš Bartoš a hvězdný Beeedaaaa. No to potěš, to ještě bude jízda. A taky že jo, 7 kousků se řítí na Divišov, motorem je hlavně Beeda a Kajman, ale i Bobek špice nešetří. Safra, ono bychom mohli třeba ještě Martina Č. nebo Léňu dojet ne?

Točíme špice, jak se kdo cítí, ale takhle to má vypadat, nikdo se neveze vzadu, když prostě na dlouhou špic nejsou síly, hezky hned odstoupit a jít dozadu (takhle to praktikují většinou já). Užíváme si to, počasí přenádherné, suché silnice, sjezd do Šternberka opepří sjezdař Bobek a i následný kopec od Sázavy zase nahoru, s výhledy na hrad, jedeme rozumné tempo tak, abychom zůstali po kupě. A hele jeden Veloservisák je náš, neuvísel Léňa group. Lízneme Zalíbenou a po rozbitém úseku přichází středověké Rataje se svou dlažbou. Tady mám trochu krizi, plandám na ocase, jen to přežít nahoru. Hlídám i kamaráda Bobka, na to co má najeto, jede fantasticky, zkusím ho ještě na horizontu nadopovat menším týmovým zadním přitlakem, který pak v cíli hodně kvituje. Jo to znám, kolikrát jsem takovou vzpruhu již dostal . Rozbitým sjezdem do Talberka a tady se špice ujímá zase Beeda, údolím to valíme maximální povolenou rychlostí v obci, to je safra rachot, Mirek si jen ulevuje, že toto nemá zapotřebí. A tempo neupadá, Sázavu přeletíme, na kostkách ve Skalici dokonce trochu odskočím zbytku, aspoň je chvíle na napití, protože jevanské údolí se bude asi slušně kalit. Vzpomínám na trénink s Vitasem, jak jsme to tu valili ke 40km/h. a dnes tomu není jinak. Zase pěkně točíme, znovu se vznáším v cyklistickém nebi, kvůli tomuto má cenu jezdit. Ve skvělé grupě a ve skvělém tempu a spolupráci se blížíme k Jevanům, když tu najednou má euforie dostane další injekci energie, co injekci, to je úplný vánoční dárek, Lééééňa! Dostane pomyslně za uši , a hned na to nastupuje Veloservis, Beeda nás zklidňuje, nechte ho vyvětrat. Jevany jsou tu, Kajman na špici po centimetrech stahuje náskok růžového závodníka, Radim mi hlásí, že jsme nechali pod Jevany mé kumpány, no jo, do háje, Bobek a Léňa tu nejsou . Na Vyžlovce už jedeme i s Velosevisem, tempo upadá, přichází rozbitější úseky, nikdo nechce defektit. Masojedy jsou lahůdkou, jedu špic, chci ty díry pěkně vidět. Na Hradešíně to zkusím roztočit, a hele, náskok jsem si udělal, dolítne mě jen Mirek a hned do toho začíná taky bušit. Stále tomu nevěřím, že by nás nechali, s hrůzou se otáčím, ale jo náskok stále stejný, mohlo by to vyjít. No jo, ale to by jsme museli znát cíl, trochu zazmatkujeme, přibrzdíme a hned jsou u nás, jo toto se nepovedlo, prostě když je únik, chce to hlava nehlava jet a žádný otáčení Ale sranda byla, teď vyklepat nohy a připravit se na cílový hup, prý je to trochu do kopce, stále se cítím dobře, a to je špatné znamení, hlava si řekne, tak jed', na nikoho se neohlížej, 400m do cíle a jdu do toho, no jo, ale brdek se začíná utahovat a nohy odmítají poslušnost. A když mě přelítne zleva Kajman a zprava Mirek, najednou tuhnu, jak sádrový trpaslík neschopen jakékoliv reakce . Ještě Radim mě skáče a kamarád Beeda mě tlačí do cíle, no neslavný to konec... Ale což, příště se to třeba povede, víš, ve spurtu se musí pěkně číhat zezadu, co kdo udělá, a ne ty woe si honit triko hned na 400m Byl to zase jeden parádní cyklistický den, Šlapky byly vidět, velké uznání si především zaslouží Alf, Myšák a Kubajz, kterým bohužel nebyla dopřána vůně skupiny a odjeli si to jako časovku!

Léňa – To je konec!

Závod Úvaly – Šternberk – Úvaly jsem neměl vůbec v plánu, po úspěšných Bratronicích jsem se těšil na Klikáče, na které mě nepustila viróza, proto jsem Úvaly bral jako náhradu za Klikáče a jako poslední možnost tohoto roku svézt se v hromadném závodě, které mám tak rád. Virózu, jsem měl skoro vyléčenou už mi zbývala jen rýmyčka. Růžová sestava na startu mě naplňuje radostí do toho po dlouhé době můžu pozdravit plaza ze severu, chybí jen kolegové co trénují chytře. Taktika je jasná, nejlépe na Ondřejově odjet, vybudovat si náskok a Vodslivy objet na pohodu, co bude dál už mé plánování nezahrnovalo... Ještě jsem se snažil někoho zlanřit, kdo by šel do úniku se mnou, ale Honzis, Míra ani Kolíkáč do toho nešli. Ve srovnání s jarním Posázavím se od startu spíše výletuje, nějaké tempo začíná na pátém kilometru, kde se zahřívá Honzis, Líba Janoušek a další, jedu pěkně zašitý za zadním pláštěm Michala Koubíka, který jede přesně dle mého gusta, pěkné stále tempo, které nereaguje na žádné nástupy, jen se proséváme, dokonce před Mukařovem ztrácíme i kontakt s čelní skupinou, kde se kolem mě prožene na gumě jezdící Kubajz s poznámkou: Co je? No

nic není, nebudu se tady mačkat, připravuju se na Ondřejov.. Ve Struhařově jedu na chvostu skupiny což s blížícím se Ondřejovem není moc dobré, plán je jasný na Ondřejov najet tak v top ten a po první zatáčce jet šrot. Jenže ve sjezdu se mi vůbec nedaří dostat někam dopředu, do protisměru prostě nejedu a horáka abych to vzal příkopem nemám a ke všemu jedeme dost přes 50km/h. Ve finále na Ondřejov najíždím spíše na chvostu skupiny, ale s připravenou velkou plackou. Moc se nejede tak se snažím dostat dopředu, беру tak deset lidí, další postup mi byl znemožněn, kluci z Veloservisu mě pěkně přimáčkli ke krajnici a nebylo úniku. Ondřejov svůj účel nesplnil zato mi pomohl ušetřit síly, které se mi hodili na náměstí. Kde jsem se prosmíkl po krajnici pěkně na pátý flek hned za Kolíkáče. Ve sjezdu na kostkách jsem to ještě trochu pustil až jsem se ocitl na třetím fleku za Líbou Janouškem. Přes brdek po první části sjezdu nás svým nástupem převáží Nežerka, který naštěstí nesvěšuje nohy, ale krásně rozjíždí další tempo, po jeho odstředění se na špici objevuje Kolíkáč! Kluk jeden, že by jel se mnou? Necedím se klasicky do balíku, ale jdu mu do háku. Táhne pěkně, ohlížím se dozadu co raketáři, jen se vezou. S kolodějským balíkem si tento sjezd vždy užívám v rychlostech přes 70km/h a teď jedeme jen něco přes 50km/h, házím 50x11 a točím, po chvíli mám stometrový náskok a svou maximálku 72,5km/h, když se znovu otočím vidím, že za mnou nikdo nejede, přitlačím znovu do pedálů až do chvíle kdy mi frekvence šlapání stoupne nad 120ot, pak zaléhávám do klubička a začínám stíhat zaváděcí motorku, v Choceradských serpentýnách jedu dost na hraně, hlídám si abych nevjel do protisměru, ale jinak jedu skoro smykem, díky této jízdě ala Nibali, motorku rychle dojíždím a ještě před mostem jí беру, za mostem u kolejí se otáčím, kde je balík? Nebyl vidět, fajn. Ještě si nastupuju a valím to na Vodslivy! Nebýt Favorita, který těsně před pravou odbočkou na kopec mezi baráky jede snad dvacet! Nemusel bych brzdit, takhle musím skoro zastavit, rozjetí tempa už bolí, bere mě zaváděcí motorka, ale stále jsem na první figuře! Tento můj únik měl za účel, abych se hned na začátku kopce nezahltl, ale mohl si jet to svoje od začátku, tak si pěkně shazuju, zpomaluju na 18km/h a jen čekám až se někdo přihlí, docela mě překvapuje, že to není zase tak rychle, tu nejprudší část si jedu pěkně v úniku. Když se kopec začíná rovnat bere mě čtveřice Nežerka, Janoušek, Koubík, Kuchař a za nimi spurtující Honzis, mám ještě rezervu tak na chvíli přemýšlím jestli nezkusit háknout Honzise, ale tento nápad mě rychle opouští, jedu si stále své stálé tempo, při zpětném pohledu vidím, že za raketákama je díra, jo tam to musí bolet a ta psychika? Začal jsem kvitovat svůj skvělý plán, vlastně mi nic neujelo, nikoho jsem nemusel hákovat, jen si tak jedu svoje a jsem tam kde bych chtěl být. Vsadím se, že kluci vzadu teď jedou krefff, jsou nasraní, že jim to zase ujelo, přemýšlí koho hákovat aby moc neztratili nebo se neodrovnali, jo ty pocity znám a dnes jsem jim utekl! Jak tak si jedu svou Vodslivskou časovku, vidím v dáli, že si Honzis vystoupil a tahá tam své těžké převody, už kolikrát v tomto roce jsem měl takhle Honzise na dostřel, vždy jsem si říkal toho sjedeme a NIKDY se to nepodařilo! Přesto jsem si řekl, neblbni, sjedu si ho až mě někdo dojede. Za Vestcem mě berou dva borci, kteří jednou o dost rychleji, nemá smysl je hákovat to až Šuvadu s Viessmana, který už jede snesitelněji. Na vrcholu máme na Honzise, který si počkal na ujetou dvojičku ztrátu sto metrů. Jsem ve skupince, kde jsou dva zástupci Veloservisu, s kterými jsem jel už Doubravu a spoustu dalších závodů, budoucí Kolíkáčův soupeř Čada z Kbel a Šuvada, jsme v přesile Honzise sjedeme! Jenže kluci toho mají plné zuby, Veloservisáci jsou rádi, že dýchají, jen Šuvada vypadá, že je ok, musím to tedy roztočit s ním. Tento úsek mi připoměl náš výlet s Kaprem, Kolíkem za jazykovými skvosty, kde jsme natrefili na motorku, kterou jsme pak s Kaprem hákovali a jeli tady přes 50km/h, tak proč si to nezopakovat? Jsme přece na závodě. Zaléhám a jedeme 50km/h! Stále si opakuju, musíme Honzisevu grupu sjet před kopcem do Divišova aby byl čas na regeneraci, tak makám, kluci se připojují, máme je ve sjezdu do Třemošnice! Musím hned pozdravit Honzise, jsem na sebe opravdu pyšný, jedu s borcem, který tahá maratony s Kolokrámem a Whirpoolem, tento opojný pocit mě přechází hned když Honzis zatlačí do pedálů a řítí se do Divišova, jsem hned

za jeho Madonkou asi po dvou kilometrové, pekelné špici se otáčí, že by bylo fajn, kdyby ho někdo vystřídal, jasně mu říkám, že nejždím ve Whirpoolu abych ho střídal a jak je vidět nejsem sám. Honzis se tedy poslušně vrací na špici a zase nás týrá, ve stojce před Divišovem si ještě nastoupí, ani nevíte jak jsem byl rád, že už jsme byly na hlavní, která se stáčela mírným klesáním do města. Honzise střídá na špici Šuvadava, kluk jeden se asi nudil, ve výjezdu z Divišova nechává velkou, ještě shazuje a čím se sklon brdku mírní tím shazuje níže, k tomu nám samozřejmě roste rychlost 30, 35, 40, 45km/h, zase jedu jako druhý vagóněk, v hlavě se mi zase opakuje, jestli si myslí, že ho budu střídat, spadnul z višně, jedu opět kaši. Chvilu kdy Šuvadava odstřídal samozřejmě přichází, hraju hrdinu a jen díky už klesajícímu profilu, tahám špici. Klukům co mají vysoké, šumící ráfky to jede nějak rychleji tak ještě před Šternberkem jsem zase na chvostu. Ze Šternberka přichází další kopec, který jsem neměl rád už na závodě kolem Posázaví, kde mě týral Mářa. Honzis mi na začátku kopce hlásí jak je utavenej z Vodsliv, kde hákoval Nežerku a hned jde na špici, kde udává selektivní tempo, musím říct, že nejhorších bylo posledních 200m v nájezdu do lesa, to že jsme trpěli všichni bylo zřejmé z tváří všech přítomných. Ve sjezdu se mě ještě Honzis lišácky ptá: Bolelo tě to? Mě teda jo. Stačím jen odvětit: Jako kráva! Cedula - Rataje 5km znamená, že mám 5km na regeneraci než definitivně odpadnu, proto špice mám jen po pár sekundách a jen se vezu. Trýznitel Honzis se svěřuje, že začíná mít obavy, že ho někde vytratíme, fakt mě to pobavilo, je to vtípek. Sjezd do Ratají jedeme v poklidu, ratajské kostky znám velmi dobře a je jasné, že jestli se tady pojede, bude to můj konec. Naštěstí nevím jestli to bylo tím, že kluci se báli o své vysoké ráfky nebo jestli mi prostě kostky sedí, jelo se lidsky, bezbolestně. Začínám litovat, že jsem si nevzal gel, už nás nečeká žádný kopec, jen svezeníčko Jevanským údolím, potřeboval bych do svalů něco napumpovat aby kyselina mléčná neměla takovou převahu. Ve sjezdu do Talmberku jsem až dost aktivní, tahám delší špice, prostě mám rád rychlost, špici předávám až za Talmberkem Šuvadovi, který roztáčí své vysoké ráfky dost nad 40km/h, před nájezdem na sázavskou hlavní silnici je takový brdeček, kde jsem udělal chybu dne, nechal jsem si naloženou velkou placku. Posledních cca 400m jsem tahal snad frekvencí 50ot, převod 50x19 až 50x23, úplně jsem cítil jak mi tuhnou nohy, bál jsem se přehodit, v tomto stavu by přehazování znamenalo konec. Kompakt má nevýhodu, že když se shazuje velká, musí přijít přehození na zadních pastorcích o jedno nahoru, což je čas, který se pak musí dojet a na to jsem neměl. Vyhlížel jsem hlavní sázavskou jako spermie vajíčko. Jo uvisel jsem to, bohužel vytočit nohy mi nebylo souzeno, Honzis to zase rozjel! Ulevit se mi podařilo až těsně před Sázavou. Začal úsek, kde se skupina hodila, točili jsme předpisově, nejvíc mě bolely Šuvadovi špice, jinak se dařilo pěkně regenerovat. Před Stříbrnou Skalicí jde na špic opět Šuvadava, který naše tempo z 38km/h zvedá na 42km/h a zase jedu na kref. V nájezdu na kostky mi je jasné, že nesmím nechat velkou nebo tady prostě končím, sundávám tedy hned na začátku, pak jen tak šlápnu do prázdna, řetěz je na klíce! Snažím se řetěz nahodit pomocí přesmykače, čímž musím vyjet z přímého směru kolmo ke kopci po asi dvou, třech otočeních pedály mám řetěz nahozen a taky mám dvacet metrů díru. Převod jak kráva a za boha ho nemůžu roztočit, než tam dám kašpara, kluci jsou nahoře, nohy kaput, je konec! Kostky vyjždím pádovou rychlostí v následném sjezdu to ještě chvíli zkouším rozjet, ale je to marné víc než na 35km/h se nedostávám a kluci mizí. Vybavují se mi Kolíkáčova slova o tom, jak je výborné jet Jevanským údolím ve skupině, že se dá jet 40km/h a úplně zadarmo, při pohledu na svůj tachometr kde mám 28km/h, úplně ztrácím chuť šlapat, mít tady doprovodné vozidlo nebo sběrák, už nasedám, žádná motivace dojet prostě není. Jen tak točím nohama a čekám až mě dojede Kolíkáčova tlupa, tento týpek určitě nepřijede sám, ikdyby na startu stálo jen deset lidí a z toho osm odjelo, tak Kolíkáč pojede v nějaké tlupě, nevím jak to dělá, ale je to tak. Bylo mi souzeno si Jevanské údolí projet na samotku, Kolíkáčova tlupa je slyšet až těsně před Jevany, kde mě s obrovskou radostí zhltaávají. Vůbec nemám chuť s nimi pokračovat, v té samotce jsem si zabrousil do svých myšlenkových pochodů, kde jsem končil se sezónou,

dával kolo k Bobkovi na seřízení, vrátil Igorovi kola, začal chodit do posilovny, chodil jsem s Natálkou na Slavii na hokej, kochal se nádhernou sázavskou scénérií a vůbec mě nezajímalo zase být někde zabudovaný ve skupině a snažit se uviset. Jako by mi Bobek četl myšlenky a po asi dvou kilometrech v této tlupě ho vidím jak si vystupuje, srdíčko mi zaplesá a vystupují taky. Bobek zrovna odhání křečovou vílu co nejdál od sebe takže chce jen točit nohama, výborně, můžeme točit spolu. Jeho tempo mi opravdu vyhovuje, je to takové to vytáčecí, sice se párkrát závodčák zapomene a poodjede mi, ale je to kámoš a vždy si na mě počká. Do cíle to dotáčíme v klídku, bez křečí a mačkání, pobaví nás dvacetimetrová vzdálenost mezi 400 a 300m ukazateli v cílovém kopci a díky skandující Kolíkáčově tlupě dojíždíme do pěkného kotle, díky. Závod je to úžasný, udělal jsem pár chyb, které se mi vymstili, užil bych si ho jistě více, kdybych bych plně zdraví a neměl za sebou týdenní přecházení virózy, ale ničeho nelituju, jet s Honzisek stálo za to, být v úniku bylo nádherné a dojezd s Bobkem také neměl chybu. Jestli práce dovolí ještě bych rád v tomto roce něco objel, ale jestli ne, tak to bylo příjemné, bolestné zakončení úžasného, cyklistického roku.

Lenka – Poslední letošní závod

Dlouho jsem se rozmýšlela jestli Úvaly-Šternberk-Úvaly jet, letos mi už v září nějak chybí motivace k závodění, a navíc minulý týden na Škoda Cycling Challenge jsem se vyzávodila až až (AVS skoro 34, to se mi v hromadňáku snad ještě nepovedlo, nebo možná tak před deseti lety) Nakonec rozhodlo, že se Halouny zrušily, a tak jsme se s Tomášem rozhodli, že ukončíme sezónu závodem O Pohár Posázaví. Hlídní bylo zajištěné, malý Vojta sice ještě pozlobil ve čtvrtek horečkou, ale naštěstí to bylo jen po očkování a v sobotu ráno už byl OK. Start v deset mi naprosto vyhovoval, žádný stres, jestli na mě budou v cíli čekat. Od začátku se nikomu dopředu moc nechtělo, tak se většinou střídáme se Strejdou, pak se zapojí i další. Jede se docela pomalu, ale mě to dneska naprosto vyhovuje, Uacové starty mi moc nesedí Zhruba od Mukařova jedeme asi v 8, ve sjezdu do Chocerad ale ztrácíme další dva (moji jedinou případnou soupeřku a ještě někoho) a ve stoupání na Vodslivy se skupinka dále zmenšuje, až od shora jedeme ve čtyřech a nakonec ve třech. Ujíždí nám pouze jeden. Se Strejdou se pěkně střídáme, třetí cyklista, skoro sedmdesát! let se drží pěkně, jen se omlouvá, že nestřídá, že je rád, že je rád. No tomhle věku, jestli se dožiju, budu ráda jestli si na kolo ještě vůbec sednu . Kopce se mi jedou dobře, počasí pro mě ideální, krásně se dýchá. Oproti minulému týdnu pohodička, tepák nevozím, ale vzhledem k tomu, že jsem skoro nefuněla, to muselo být na vytrvalost, za to minulý týden necelé dvě hodinky na infarkt V jevanském údolí definitivně ztrácíme třetího cyklistu, Strejda jede pěkně, kdyby byl cíl tady, tak by mi to už stačilo, bohužel musíme ještě nějakých 25kilometrů dál. Od Vyžlovky je silnice pěkně rozbitá, naštěstí jsme to zvládli bez defektu. Spurtovat se mi teda moc nechce, pořadatelé ale hecují, tak se aspoň zvednu ze sedla Na ukončení sezony to byl super závod, krásné počasí i trať, jen ty silnice kdyby byly lepší. Děkuji parťákovi Strejdovi za celou sezónu, kde jsme se potkali a tak snad zase příští rok.PS. Přijďte na Řevnice, silnice je opravená, nový asfalt, jen dole ve vesnici nic moc. Budem asi s Tomášem dělat zase časomíru.

Mírek – Poprvé na Úvaly-Český Šternberk-Úvaly

Úvaly-Český Šternberk-Úvaly- tenhle závod jsem původně vůbec neplánoval, chtěl jsem zařadit taky jeden víkend volno, ale Klikáče se mi jeli celkem dobře, trasu Ú-ČS-Ú jsme probrali v týdnu s Kolíkáčem po ICQ a docela mě výlet do Posázaví lákal, předpověď počasí vynikající, no když se tyhle věci spojily, tak se prostě doma zůstat nedalo. Na start z Prahy v doprovodu Kolíkáče a Lění po ose, parádní rozjetí, na místě jsme včas. Pozdravení se se známými a jde se na start.Že se pojedou po startu svižně jsem čekal, ale tohle na mě bylo svižné až moc. Prvních 14km bylo spíše do mírného kopce, takové magnety, každou chvíli někdo nastupuje, ale překvapivě se pohybuju vepředu a občas i sjíždím díry, kterou tam někdo

nechá. V jednu chvíli už si dost dávám, mrknu na tepák a tam 185, no tak to bude ještě dneska zábava, když si takhle dávám už první kilometry. Někde ve Struhařově máme za sebou 14km, jsme o 220m výše, tepový průměr 170, max 186, a průměr skoro 34km/h. Mazec. Tady už vyklízím pozice vepředu a jen se vezu na ocase v očekávání prvního pořádného kopce na Vodslivy. Před tím ještě vyspurtujeme brdek na Ondřejev, pak sjezd do Chocerad a je to tady, Vodslivy, které rozhodnou o dalším průběhu. Kopec najíždím vzadu a je tu letošní klasický scénář, nohy prostě nejedou, absolutně žádná síla ve chvílích, kdy je to nejvíc potřeba. Motám zoufale nohama, trochu mně uklidňuje, že je tu i Petr Bartoš. To je vynikající tempař, ikdyby jsme zůstali jen dva, tak s ním by se zbytek závodu dal přežít. Dál ale dojíždíme i Bobka a Radima Skálu a skoro nahoře dokonce i Kolíkáče s ještě pár lidma. No líp to dopadnout nemohlo, na takovou skupinu bych na začátku kopce nevsadil ani korunu. Je tu i Beeda, který to jede tréninkově, furt do toho kecá a má z nás srandu jak si dáváme, ale tahá parádní svižné dlouhé špice, jede se pěkně. Pár brdků a sjíždíme do Českého Šternberka, škoda, že se člověk nemůže víc kochat, je tu nádherně. Kopec ze Šternberka přežívám dobře a sjíždíme do Ratají. Tamní kostky si pamatuju z prvního ročníku kolbabovského Kolem Posázaví a tentokrát tady ale začínám trpět. Hlavně ve spodní části kolem kostela vážně uvažuju, že si vystoupím, krize je tady, ale nahoru nějak vyjízdim. Dávám druhý gel a padáme k Sázavě. Na špici nelezu, jsem rád že visím a hlavně za Sázavou nenávidím Beedu, který to tahá vepředu a dělá mi ze závodu dost peklo. Největší kopce jsou za námi, za Stříbrnou Skalicí už se mi jede líp a můžu i střídat. Pořád se nepatrně stoupá (Sázava-Vyžlovka 19km a 154m up) ale jede se svižně a i v tomhle úseku máme průměr 33,5. Dojíždíme Léňu, kterého z groupe Honzis vyřadil spadlý řetěz, před Vyžlovkou nám ještě odjíždí Veloservisák, kterého jsme sjeli za Šternberkem, ale hlavně díky Beedovi to v klidu kontrolujeme, necháváme ho trošku vyvětrat a pak ho sjíždíme. Závěrečné kilometry je dost cyklokros, cesty šílené, naštěstí bez defektu a asi 3km před cílem nastupuje Kolíkáč. Nikdo po něm nejde, tak vyrážím, dojíždím ho a v klesání přes Příšimasy spolupracujeme a máme asi 100m náskok na skupinu. Ale neznalost dojezdu a taky psychika, prostě jsem nevěřil, že bysme to udrželi, to vše způsobuje, že trochu zvolňujeme a necháváme se kilák před cílem sjet. Pak už se čeká na spurt, nikdo nejede, až za odbočkou do cílového brdku 400m před cílem se začíná spurtovat. Hned dole dávám malou, asi to byla chyba, ale nohy už jsou bez síly a chtěl jsem to vyjet spíš frekvenčně a čekal jsem ten kopec podstatně prudší. Moc si toho nepamatuju, ale nějakým zázrakem se dostávám až na čelo, mám trochu náskok, bohužel 100m před cílem kopec povoluje a skáče mně ještě Kajman, tady byla malá zkratka málo. Ale spolu s Beedou právě Kajman odtahal vepředu nejvíc, tak si to zasloužil.,,Cíl“ závodu splněn, odvěta za Klikáče se povedla a Kolíkáče jsem „zařáznul“ Ale bych byl radši, aby se nám povedl ten únik a dojeli jsme do cíle společně před skupinou, přeci jen po těch letech a spoustě maratonů a závodů, co jsme spolu strávili bok po boku už to ani není soupeř, ale spíš spolubojovník. Pak ještě čekáme na vyhlášení výsledků, žádná bedna, prostě se to vyhlásilo přímo na silnici v místě cíle jako v dřevních dobách POSu a PRSu. Tyhle amatérské malé závody mají svoji neopakovatelnou atmosféru, moc se mi to líbilo, počasí super, za rok bych rád přijel znova. Velké díky pořadatelům. Naměřil jsem 99,4km, 1204m up, 33,8km/h průměr. Čas 2:56:30 ztráta na první skoro 20 minut, neskutečný jak to lítají a groupe Honzis nám dala asi 6 minut. Jestli to dobře počítám, tak by to měl být asi 12 flek (Honzis pátý, jel v pěti lidech a byl z nich nejlepší, a pak už my, Kajman 11 a já 12), pravda je, že nás jelo tak 30. Radši si ale počkáme na ofíko výsledky.

Myšák – Dvakrát přejetí bludný kořen

V pátek zjišťuji, že na mě vlezla viróza od dcerky, no to jsou ty pusinky na dobrou noc, ale nedejte jí je. Teplotu zaháním paralenem a jdu brzo spát. Ráno se cítím lépe a tak vyrážím autem do Úval. Dorazila spousta šlapek mezi kterými vyhlížím potencionální spolubojovníky ve skupince, která se dříve či později vytvoří. Od hospody, kde se nám od pořadatelů dostává

nějakých informacích se celý balík přesouvá na místo startu. Je odstartováno a už se do toho řádně šlape. Balík se natahuje jako had. Start opět do kopce, takže pro mě nic moc. Držím se a v Hradešíně jsem stále v balíku, ale před Doubkem chytám díru, která se mi stala osudnou, protože zakousnut pohledem do údajů rychlosti na computeru si nevšímnu, že balík odbočil v Doubku na Žernovku a já krásně pokračoval na Babice. Po pár stech metrech mi přijde divný, že balík nevidím. Tomu že by tak balík zrychlil nevěřím a jediná jiná možnost je, že jsem sjel z trati. Rychle obracím a při dojezdu na to inkriminované místo se zásekem tří minut, vidím borce v dresu messengeru a za ním Alfa jak odbočují správným směrem. Paráda, alespoň nepojedu sám. Docvakují Alfa a po chvílce vidím, že nám Messenger ujíždí. Předjedu Alfa a jdu messengerovi do háku, abych nezrychloval jeho tempo a Alf to mohl dorazit. Po chvíli Alfa slyším za mnou, ale messenger jede slušně a tak někde okolo Svojetic nebo Struhařova Alfa vytrácíme. Jede se mi dobře a mám pocit, že mne messenger začíná brzdit. V kopci do Ondřejova si ho vyzkouším a zjišťuji, že ztrácí. Ale představa, že se s trati peru na samotku mě donutí zvolnit a tak spolu pokračujeme vstříc Choceradům. A je to tady. Obávaný kopec se vynoří mezi baráky a hned pěkně utáhne, ale jsem vcelku odpočatý a tak se mi jede dobře. V duchu jsem si řekl, že jsem přeci na závodě a né na výletě a opřu do pedálů. Docela si dávám a messenger chvíli ztrácí a pak dotahuje, zase ztrácí a dotahuje. Myslím, že se slušně taví a tak za Vodclivama po přejezdu dálnice nasadím tempo, které už neakceptuje a já byť odsouzen k samotce jedu tempem, které mi vyhovuje. Chvílemi mám opět pocit, že bloudím, ale další žlutá šipka mě z tohoto pocitu vyvádí. Jede se mi opravdu dobře, křeče nikde a já se mohu plnou silou opírat do pedálů. V kopci ve Šternberku mi nějaký chlapík s foťákem říká, že skupinka přede mnou má dvě minuty náskok. To mi vlévá ještě více sil do svalů a jak v ohni zrychluji vyhlížeje skupinku. Pak přišla obec Zalíbená a v ní bohužel má zalíbená nevěsta, celá v bílém a že mi před svatební nocí udělá křečový zábal nohou. Tomu se přeci nedá odolat a až kostky v Ratajích mi zábal shazují. Opatrně pokračuji a na sjetí skupinky nemám už ani pomyslení. Projedu Sápravou, Stříbnou skalicí na Hradec, kde se to v Kolodějské vyjížděce valí čtyřicet a já tu horko těžko jedu třiatřicet. Mám pocit, že snad proti fouká uragán, jak to nejede. V Jevanech mi dochází, bolí mě hlava a zkřečované nohy nechtějí spolupracovat. Podle computeru cíl není daleko a tak své tělo naposledy přemlouvám k poslušnosti. Štíhllice, Doubravčice, Hradešín a já melu s posledního, ale nebyl bych to já abych opět nezabloudil. Na startu si pamatuji, že říkali dole v Přišimasech doprava a hned první zase doprava do kopce a já tak činím, ale vjíždím kamsi mezi baráky. Je to do kopce a tak se uklidňuji, že jedu správně. Cíl pořád nikde a cesta se mění v ujetý kamení a po chvíli vidím, že je cesta slepá. Sakra zase jedu špatně. Obracím a vracím se zpět z kopce na hlavní. Tento zásek mě stál dalších skoro osm minut a tak koukám jestli mě nedojel messenger. Vypadá, že ne a asi po půl kilometru jízdy po hlavní vidím žlutou šipku doprava. Konečně vysvobození, ale do kopce točím už jen silou vůle. Kluci v cíli povzbuzují, ale není to nic platné. Po projetí cílem bych sebou nejraději plácnul do stráně, ale nedá mi to a jdu pokecat s kluky. Krom jiného plánují účast příští víkend na Tour de Brdy, ale mě se tam moc nechce, protože se tam prý jezdí i po šotolině a na to já mám svoji silničku moc rád, takže říkám, že to bude bez mé účasti. Cestou domů se vše v bolavé hlavě rozleží a já se přeci jenom rozhodl, že tam taky dorazím. Po návratu domů a zjištění, že teplota se jen tak pár paralenů nelekla, měním rozhodnutí a odvolávám co jsem odvolal a slibuji co jsem slíbil, lehám do postele a usínám jak špalek.

Radim – Výlet k hradu a zpět aneb kdýž to bolí i v háku

Podzim už pomalu klepe na dveře, ale počasí ani závodníci to ještě nechtějí vzdát, a tak se v sobotu 24.9.2001 sešel v Úvalech před restaurací Na Slovanech početný houf cyklistů na silničkách. Jel se totiž tradiční závod s dlouhou historií (toto byl již 26. ročník) - Úvaly-Český

Šternberk-Úvaly, aneb Silniční Pohár Posázaví (SPP – později jsem si to soukromě přejmenoval na Svaly Pekelně Pálí). Jedná se o moc hezkou trasu z úvalských rovin do kopečků okolo Sázavy až na Český Šternberk a zpět, zkrátka poctivých 100 km s 1485 m převýšení (údaje dle propozic). Ze silných soupeřů tu jsou Janoušek, Nežerka, Koubík a taky náš hlavní sokol, jinak se startovní pole skládá spíše z jezdců řekněme širšího středu, což mi skýtá naději, že se s někým hezky svezu. Nechybí tu Honzis, Vlasta Firman alias Kajman, jsou tu i moji kolegové ze skupiny z předchozího týdne na Klikáčích jako Kolíkáč a Mírek Zbuzek, přijel i Kubajz, prostě vypadá to hodně zajímavě. Po manifestačním startu od hospody zabočujeme směr Přišimasy, před kterými ještě na chvíli zastavujeme u žluté čáry přes silnici, kde si pouštím(e) stopky a je odstartováno na ostro. První zatěžkávací zkouška čeká na jezdce hned v Přišimasech, je tu krátká, ale prudká stojka ke kostelu a samozřejmě to hned někdo zkouší. „Zvířata!“ řvu zezadu a v následujícím magnetu na křižovatku do Hradešína se už hezky gumují na ocase! Za křižovatkou se stoupání uklidňuje, ale naneštěstí vpředu pár lidí zkouší jít do úniku (myslím alespoň podle rozmazaných barevných kontur dresu, že tam byl i náš Přemek) a já už chytám asi 5 díru na zadní voj balíku. Jedu co to dá, tepy na 195+ a díra se nijak nezmenšuje, naštěstí zezadu přijíždí Kubajz a dotahuje mě nadvkrát (nejprve mě dotáhne, ale vzápětí chytí sám díru, takže si musí dát repete) zpátky. V Doubku už jsme ale zase pevně v hlavním poli, což se už ale rozhodně nedá říci o všech startujících. Jejich škoda, je jasné, že kdo si dneska vystoupí z téhle nejpočetnější grupy, tomu reálně hrozí dlouhá jízda na samotku. Nepříjemné křížení kutnohorské hlavní silnice v Mukařově probíhá bez větších problémů, a to díky obětavosti pořadatelů, kteří se nebáli vrhnout ve vestách do křižovatky a zastavit ve dvou lidech provoz prakticky ve třech směrech na jedné z nejnepřehlednějších křižovatek, co znám, což je od nich velmi odvážné a pro nás naopak velmi příjemné. Jede se hodně rychle, plácám se stále spíš vzadu a s Honzise a Mirkem si akorát tak stačíme říci, že v tomhle tempu si společný únik, jako tomu bylo minulý týden na Klikáčích, asi nezkusíme. A skutečně se nemýlíme. Ze Svojetic na Vyhliďku je to stále do mírného tahu, normálně tady jezdím tak 26 km/h, teď letíme 36 a já opět plápolám na ocase jak prapor na větru a chytám svých obligátních 5 m na posledního ve skupině. Za mnou už nikdo, Kubajz už je někde přede mnou, tož to je překérka, ale přece si to tady nenechám ujet! Jdu ze sedla a chvíli jedu šrot, nicméně jsem tam. Konečně je tu Struhařov, na zastávce u hřiště stojí mamka s foťákem a fandí, je to asi náš dnešní první fanoušek (ne vlastně druhý, ještě předtím v Doubku byl také někdo). No chtěl jsem se tu původně ukázat na čele balíku, ale dnes na to opravdu není vhodná doba. Tak aspoň, že mi to neujelo už tady, teď už mám dílčí díl splněn: Třemblaty - za normálních okolností rychlý průlet vesnicí je tentokrát okořeněn tím, že zde kopou kanalizaci a průjezd je řízen na střídačku semaforem. Při našem příjezdu samozřejmě svítí červená, zezadu někdo křičí „Stůjte volové!“, ale je to houby platné, jakmile to tam pošle první, jedou automaticky všichni. Prostě volové. Naštěstí pořadatelé zafungovali i tady na jedničku, projeli to před námi ještě na zelenou a zablokovali auta v protisměru, tak to moc děkujeme, to už je opravdu značný nadstandard! Následuje krátký sjezd a už je tu první delší stoupání dne do Ondřejova. Vpředu se zase jede a já to mám na horizontu jako poslední doslova o fous, což v praxi znamená opět s pětimetrovou dírou před sebou a číslicí 199 na tepáku! Na ocase se setkávám s Kubajzem a Mírou a společně krátce hodnotíme situaci, že další kopec z Chocerad bude s jistotou naše konečná ve skupině. Ve sjezdu do Chocerad se dnes poprvé a zároveň naposledy propracovávám dopředu na nějakou pátou šestou pozici, a to zejména proto, že se mi po těch serpentínách a kostkách dole nechce zase lovit skupinu úplně zezadu. Pořád si držím až na kostky, kde mě jeden nebo dva předjíždí. Na mostě přes Sázavu a následném odbočení do největšího stoupání dne (cca 5 km s jedním mezisedlem, zhruba 200 výškových metrů) už se to začíná valit přese mě, nejprve Nežerka, pak Přemek, Janoušek, radši to přestávám vnímat, pak Honzis, Kolíkáč ... cože??? V hlavě zabliká světýlko, svého tradičního soupeře a spolubojovníka si samozřejmě nechci

nechat odjet jen tak, tak si sám pro sebe potichu zakleju, jdu ze sedla a vyrážím za ním. Jede ale chlapec dnes pěkně ostře, i při maximálních tepech 199 se vzdálenost mezi námi nezkracuje a já si po chvíli musím zase sednout. Kolíkáč mezitím dojel nějaké lidi před sebou a je vidět, že jejich tempo se také zkonsolidovalo, za sebou naopak se zhruba stejným odstupem vidím modrošedý dres Míry s ještě asi dvěma jezdci, tak začínám laborovat, zda jet totální hranu a pokusit se dosáhnout group Kolíkáč, nebo si počkat na neméně zajímavou group Míra. No a jak si tak chvíli laboruji, už mě zdraví zezadu Mírek a veze si za sebou ještě Tomáše Bartoše. Tak je to jasný, pro tuto chvíli je rozhodnuto. Po prvním zklidnění při průjezdu Vestcem stoupaní ještě nemilosrdně přitvrzuje, dojíždíme dva další odpadlíky a před horizontem již máme na dostřel další dvojíčku. A světe div se, je to právě Kolíkáč, to tempo na začátku kopce ho asi muselo hodně bolet, takže udělal asi to nejrozumnější, co mohl a společně s Beedou na nás čekají. Ve výjezdu z obce Vodslivy dojíždíme ještě další dvojici, jejímž jedním článkem je i Kajman. Tak si to opticky rekapituluji: Kolíkáč, Míra, Kajman, Bartoš, Beeda, dál je tu ještě jeden jezdec z Úval (O. Teplý) a Kolíkáčův týmový kolega Bobek ... no hezky nám ten první kopec rozdal karty, jen co je pravda. Ještě se ptám Kolíkáče na Kubajze, ale toho jsme prý nechali za sebou tradičně už v předchozím sjezdu. Cesta dál pokračuje celkem v poklidu, ale já jsem ze sebe v předchozím kopci vydal více, než jsem chtěl, takže ze začátku ani nestřídám a v klidu si trpím na zadních pozicích. Ve sjezdu do Třemošnice se nám tam hned nahoře naválí z vedlejší červený Ford Fusion s přívěsem, který nás v následujících zatáčkách samozřejmě dost brzdí, načež jde postupně celá grupa před něj. Strejda za volantem zjevně moc nechápe, co se děje, nicméně v kopci na výjezdu z vesnice si na nás neodpustí zhusta zatroubit. Kopec se naštěstí jede celkem rozumně, přesto se plácám stále na konci skupiny, v nohách cítím obrovskou únavu a do cíle ještě nechutně daleko! V následujících vlnkách k Divišovu jede na čele Beeda a jede pekelné tempo, chytám vzadu svých obligátních 5-10 m zásek a vůbec se mi to nedaří sjet, a to až tak, že řvu něco hodně neslušného na jeho adresu, ale naštěstí mě nejspíš nikdo neslyší. V krátkém kopci do Divišova tempo přece jen trochu opadá a já se díky tomu dostávám zase zpátky. Ale od teď už vím, že si na tohle jezdců na rovinkách musím dávat setsakrametsky pozor a nesmím vzadu zachrápat, včil jsem v řiti. V táhlém stoupaní z Divišova mám zase co dělat, ale jsem už aspoň pevně ve skupině, nicméně na občasné pronesené a mnohdy i vtipné hlášky nemám zatím síly jakkoliv reagovat. Následuje sjezd zpět k řece Sázavě, najíždím si do čela, ale hned na začátku klesání nás předjíždí stříbrné Mondeo, které nás pak v serpentínách samozřejmě zase brzdí, jedu tedy spořádaně za ním, jen Bobek s číslem 29 to nevydrží a předjíždí jej. Mondeo u hradu brzdí a odbočuje vlevo na parkoviště tím stylem, že si najede až úplně k pravé krajnici, takže nás prakticky zastavuje, debil! Tak ale taková věc už nás nerozhodí a v následující poslední části klesání na most se to zase postupně všechno sjíždí. Krátký pohled z mostu na hrad je úchvatný, jsme v Českém Šternberku, bodě zvratu, teď už zjednodušeně řečeno zbývá se jen nějak vrátit zpátky do cíle. A hned je tu další nepříjemný kopec, dnes druhý největší v pořadí. Ta stoupaní od Sázavy prostě bolí. Ale já s ulehčením zjišťuji, že most pod hradem byl bodem zvratu nejen geografickým, ale že i mně se najednou jede ten kopec nějak lépe a nemusím se až tak přemáhat, abych držel tempo skupiny, tak to je jednoznačně příjemné zjištění. Před odbočkou na Otryby začíná poslední fáze stoupaní v podobě takové doslova nekonečně levotočivé zatáčky (Mišák a Laďa ji dobře znají ze společné jarní vyjížděky), je tu auto pořadatelů a fotí nás, tak to je další skvělá služba (fotky byl na webu snad už v neděli) a tady jdu už dokonce do čela a hezkou chvíli udávám tempo, jaká to změna oproti předchozím kopcům! Během chvilky nás tu ne zrovna obezřetně předjíždí už třetí auto s přívěsem, což mne nutí ke hláše: „Sakra, tady kdo nemá za autem vozejk, jako by snad ani neexistoval!“. Nahoře se skupina zase konsoliduje, dojíždíme dokonce i jednoho jezdce v dresu Veloservisu (T. Faltus) a rozbitou asfaltkou se spouštíme dolů do Ratají vstříc dalšímu silnému zážitku – stoupaní po místních kostkách. Tyhle kostky

nejsou sice jako ty na Prášilech, ale zase jsou o hodně více do kopce a taky berou o hodně více sil. Zpočátku ještě někteří využíváme pruhu asfaltu při okraji vozovky, ten ale po chvíli končí a na kostky musí chtít nechtít každý. A Beeda se svým Garminem nám k tomu ještě hlásí informace typu: „Pánové, je to 9%, ne tak teď už 10%!“ a okolo stojící náhodné přihlížející ještě stačí zdravít slovy „Dobrý den!“. No prostě nádhera! Ale je to poslední větší kopec na trase, tak tady si to už ujet rozhodně nenechám a držím se pevně ve skupině, na jejímž ocase se teď veze kupodivu Kolíkáč. No ale za chvíli jsme z kostek pryč a už je to veselejší, horizont není daleko a nás je stále všech devět, což pro závěr bez větších kopců vypadá více než zajímavě. Přes Talmberk sjíždíme do města Sázava, Beeda ve spodnější mírně klesavé pasáži tahá úplně nádherný špice na úrovni 50 km/h a mě z toho naopak začíná trochu tahat ve svalech. Ale dá se to vydržet. Brdek ke klášteru prolítneme na úrovni 30 km/h a Kolíkáč si jen povzdechne něco ve smyslu, že tady normálně řadí vepředu malou. No dnes to na ni prostě nebylo! Údolím podél Sázavy se hlavně díky Beedovi a Kajmanovi pohybujeme opravdu svižně, s těmihle dvěma na čele se pod 40 km/h moc nepodíváme, což je na jednu stranu chvályhodné, na stranu druhou však mám takhle i v háku co dělat, abych neudělal nějaký zásek a popravdě si vždycky docela oddychnu, když se na špici objeví někdo jiný. Průjezd Stříbrnou Skalicí je okořeněn dalším výjezdem po kostkách, ale tady už si to hlídám pěkně zepředu. Začíná to vypadat dobře, ostatní většinou v kopcích zpomalují, kdežto já jsem schopen je jet v podstatě stejně jako na začátku. Před Hradcem na mě zrovna vyšlo střídání na čele a dojíždím jednu ze skupin staré gardy, která startovala o hodinu před námi. V jednom z jejích článků poznávám Jindru Hroudu od nás ze Struhařova, volám na něj, ale bohužel se k nám nepřipojili. Však ono taky není divu, v místech kde tady při sólo tréninkové jízdě jezdím 28 km/h a jsem rád, tak teď letíme 38 km/h a samotnému mi není pořádně jasné, jak to mohu vydržet. Ale jde to. Jako odměna za rychlý průlet údolím je nám dojetí Léni u hájovny v Penčicích. Radost z toho má zejména jeho oddílový kolega Kolíkáč, ale ne nadlouho, protože hned v následném přizvednutí údolí do Jevan, kde si na čele trochu podržím tempo, Lénu i Bobka definitivně ztrácíme, takže je nás už jen osm. Vlastně sedm, protože jezdec v růžovočerném dresu Veloservisu se větrá asi 100 m před námi a zdá se, že zkouší sám odjet. Kolíkáč je z toho lehce nervózní, ale já jsem klidný, je jasné, že v následujících lehčích kilometrech to sám neudrží a zvláště ne, když je tady s námi někdo takový jako Beeda a Kajman. A taky jo, ještě před Vyžlovkou je zpátky mezi námi. Tempo v ten moment trochu opadá, jakoby se do kopce okolo hotelu Praha nikomu nechtělo, tak si vlezu na čelo a trochu to popotáhnu až nahoru na hlavní. Vybuduji si přitom menší náskok a po překřížení hlavní se ke mně připojuje ještě Míra Zbuzek, ale oba se shodneme, že tady nemá cenu to zkoušet, následující kilometry jsou stále mírně z kopce a to by si nás skupina a hlavně Beeda asi rychle podali. Tak se aspoň v klidu napijeme a na chvíli můžeme i obdivovat úplně novou rozhlednu hned u silnice, o které jsem ani já, jako prakticky domácí, dosud vůbec nevěděl. No a my se pomalu blížíme do finále. Potěšující pro mě je, že v každém stoupání se dostávám poměrně lehce do čela a jede se tedy víceméně podle mě. Platilo to v Jevanech, na Vyžlovce, ve výjezdu od mostku pod Štíhlicemi i teď na výjezdu z Doubravčic a následně z lesa za Masojedy. Vpředu je tu se mnou ještě Kolíkáč, tak mu říkám, jestli to přece jen nezkusíme už tady, jak budou soupeři reagovat. Reakce je však nejasná, tak si sahám do košíku pro láhev s pitím, že se aspoň v klidu napiju, než dorazí i ostatní, a v tom Kolíkáč za mými zády vyráží vpřed! Chvíli váhám, moc se mi s ním nechce, přece jen do cíle je to ještě ne tak úplně blízko, tak si jen držím tempo a pozoruji, co se bude dít. Okolo se přežene Míra a dostihuje Kolíkáče, se kterým vytváří nadějnou dvojčku, leč podle mě začali moc brzy, formujeme se za nimi ve třech do jakés takés stíhací miniskupiny, projíždíme dolů Přišimasy a na výjezdu z vesnice je máme. Vzápětí dorazí i zbytek a jsme zase pohromadě, rozhodne tedy hromadný dojezd. Cíl je letos premiérově ve stoupání do obce Skřivany, moc lidí to tady nezná, já naštěstí ano a protože vím, že je to taková menší hyperbola (cca 40 m délky), volím

vyčkávací taktiku. Posunuji se do čela jakože jedu tempo, ale přitom mám ještě docela rezervu, hlavně nebláznit a začít spurtovat co nejpozději, tenhle kopec totiž vysaje ty poslední přebytky energie jako nic. Bohužel hned dole na odbočce na metě 400 m do toho práskne Kolíkáč, za ním už se to zvedá ze sedel, takže musím taky, ale je to dřív, než jsem chtěl a je jasný, že ten závěr nás bude hodně bolet všechny. No dobře nám tak. Začínám přibližně na páté pozici, na metu 200 m se mi daří posunout o jednu příčku, ale nohy začínají dost vadnout. Dopředu se dostal Kajman a Mírek, Kolíkáč začíná zvolňovat, u krajnice stojí Přemek a povzbuzuje, tak ještě vymáčknu poslední zbytky sil a kousek před páskou skáču Kolíkáče s Beedou: Škoda, docela jsem si v tomhle dojezdu věřil, ale na víc dnes prostě nebylo. Stopky se zastavily na čase 2:56:55h, což vzhledem k udanému převýšení 1485 m na konečných 98,5 km není zase tak úplně málo. Pokud jde o tepy, pak průměrná hodnota je dnes 166, maximálku 199 jsem tam pak viděl dokonce několikrát. Prostě krásný dlouhý švih až na kaši, děkuji známým ze skupiny za další pěkný zážitek a vzájemně si blahopřejeme, že jsme to zase jednou přežili. V celkovém pořadí to znamená 12. místo z asi třiceti, což ale zase není tak důležité, hlavní je, že jsem si závod přes počáteční tradiční trpění na chvostu balíku parádně užil a v závěru jsem byl v naší skupině jeden z nejaktivnějších. A jak že vlastně dopadl náš hlavní sokol? Je pravda, že od Chocerad znám jeho příběh už jen z vyprávění, takže prý se utrhli ve čtyřech a jel pak s Janouškem, Nežerkou a Koubíkem po většinu doby na úplném čele závodu, leč vyklepali ho až v tom menším stoupání do Jevan, takže nakonec brambora. Trochu škoda, ale přesto super výkon! Za mně osobně rozhodně velká spokojenost a kromě naprosto skvělého počasí patří velký dík i pořadatelům z CK Úvaly, je vidět, že kvalitní závod se dá udělat i doslova na koleně v pár lidech, s jedním doprovodným autem, jednou motorkou a s hi-endovým výpočetním systémem tužka-papír. Hlavní je chtít a umět, což pořadatelé dnes oboje rozhodně prokázali a přitom startovné stálo na dnešní dobu skutečně směšných 50,- Kč, tak si příště chlapi klidně řekněte více, za takovéto příkladné zajištění to každý z nás rád dá. Každopádně ať ten elán pořadatelům vydrží i nadále, my závodníci amatéři budeme jedině moc a moc rádi!

TOUR DE BRDY

Dreamer – Brdy, silnicní kros v tropickém ríjnu

Pekny mismas se povedl první říjnovou nedělí, jen co je pravda! Účast na TDB (Tour de Brdy) jsem zvažoval někdy od pulky zari, vse ale zalezelo na počasí. Pčasí nakonec jak vime panuje v techto dnech skoro tropicke (ok trochu prehanim). Ve stredu statni svatek a protoze mi zbyva asi 16 dni dovolene, tak si беру na ctvrttek a patek volno. Ve stredu davam na Sumave 180 km v kopcich, ve ctvrttek 100 a v patek taky 100, celkem nastoupano skoro 7000m. V sobotu vyrazim s tatou na Velky Javor (ne nebojte na kole ne, pesky). Je to krasny vylet, kdo by si tukal na celo proc lezu na Velky Javor, pak vezte, ze jsem tam za svuj zivot byl jen 2x, takže treti navsteva byla uz potreba :) Jeste cestou po sotoline tatovi rikam s humorem ze po necem takovem pojedu dneska v Brdech, ale pak dodam ze nee ze tak hrozny to urcite nebude, joo kdybych vedel jak to nakonec bude!V nedeli rano vstavam, mam trochu dilema jestli jet, protoze obloha vymetena a mohl bych si dat krasnych 150+ po sumavskych hrebenech, no ale te onanie na samotku uz bylo dost, takže se prekonam a vyrazim mezi lidi, neb clovek je tvor spolecensky, i kdyz nekdo vic a nekdo min, ja asi min :) Do Strasic trefim docela v poho a protoze jsem si do Google maps zadal i misto prezentace tak zhruba vim kam jet. Zaparkuji pekne ve stinu (coz bylo potreba, protoze jsem vezl do Prahy rizky od maminky!) :))Na prezentaci potkavam stare zname tvare, ochotny Mira Zbuzek mi poradne pripevni cislo na dres. Jdeme se rozjet, no ale rozjeti to moc neni, potreboval bych se rozjet vic a intenzivneji, nicmene hlava je nastavena tak, ze zavodit NEBUDU, protoze propozice

rikaji ze je to sama dira, sterk a pak ta cyklokrosova vložka. Takze rozjeti moc neresim, na start si stoupam nekam k 50. mistu, o tri rady za Kolikace, Honzise a Kapra, tim je dane ze tihle bazilisci asi hodlaji dneska zavodit! Odstartovano, kratky sjezdik ve meste, kde jdu dvakrat dost na brzdy jednou do lehkeho smyku, super pro moji psychiku, ktera je z Beskydu stale nalomena a ja doufam ze bude tuha zima abych se na jare objevil na zavodech s cerstvou hlavou! :) Trochu se propadam ale zase tolik ne. PAk je najezd na cyklostezku doleva a prvni brdek. Jede se ostre balik se natahuje a za chvili prichazi klasika, balik prede mnou leti ja mam diru tak 5m a jsem na chvostu s Kolikacem! :) Hecnu ho at prida a myslim ze tam jeste je. Honzise ani Kapra nevidim jsou pekne zasiti v baliku. Na 5. km je ostrá doprava, je tam sterk, Pavel Kuda to moc nedava a jede rovne a ztraci. Ja jak jsem na chvostu tak lehce ztratim, ale dojizdime postupne s P. Kudou par lidi, je tam Ruda z KPO a jeste par lidi, treba Jirka Zarybnicky. Uplne celo s Honzise a Kaprem uz je fuc. Na vrcholu kopce se srovnáme, jdu na chvili na spic ale pak vsechny poustim dopredu, protozue je sjezd a ja cekam diry, sterk, no proste vyklizim pozice. A docela zbytecne, sjezd sice nic moc, ale da se to. No dole mam ale na groupe Kuda ztratu dobrych 150m, ale je tam zase kopec nahoru jedu na krev a prekvapive je nahore mam, odpada Ruda z KPO se slovy ze na takovou kasi nema, to potesi! :) PAk nasleduje sjezd do Obecnice kde jsou fakt priserny diry, opet si nechavam diru ale uz jen tak do 50m abych to sjel :) V Obecnici ostrá doprava a dalsi kopec, dle Jirky nejvetsi takze zase jedu kasi a postupne jdu dopredu pred celou skupinku kterou trham, odpada i Pavel Kuda i Jirka a ja jedu sam. Ve sjezdu me vsichni sjedou samozrejme, bere za to PAvel Kuda jeste s jednim a pletou se nam tam naky profici co uz prestali zavodit ... Takze Kuda ziskava cenny naskok. Sjezd do Lazu mi nase grupa slozena z tech co zavodi a co uz ne opet o 50m odjizdi ale nasleduje dalsi kopec, kde je snadno sjizdim a jdu pred ne. Opet to docela trham, visi me jen Jirka Zarybnicky ale i ten odpada, protoze pred sebou vidim Petra Kohlbecka ze SUACU a dalsi asi tri lidi a chci je sjet. No dojizdim je, Jirka za mnou muze mit ztratu tak 20vt aspon, ale nasleduje dalsi sjezd kde maji byt ty neviditelne vlny, takze ac si nemyslim ze jedu tak pomalu, V Nepomuku me Jirka opet dojizdi a pak jedeme ve dvou spolu :) A to az do najedu cyklokrosove vložky, kde to bereme doprava, at je nejaka sranda! Vubec netusim ze za mnou je 50-100m velka skupina s Kolikacem, to se dozvidam az v cili! Cyklokros nema cenu moc rozebirat, nejdriv to docela jde, ujeta hlina, uprostred trava. Pak jsou brazdy hlubsi a hlubsi, kameny vetsi a vetsi a prichazi prvni vrchol, koreny pred najezdem na drevenou lavku pred hrazi Padrtskeho rybnika. Tam nataci Ceska Televize, malem tam hazu tlamu, koreny, clovek musi s kolem poskocit, fakt super,) Horsi je ze mi poodjel Jirka a tak jedu sam. Trochu tam bloudim, ptam se turistu jestli jedu spravne a jestli videli zavodniky :) Stazena zavora, zastavuji, a podlejam coz komentuje prihlizejici divak slovy "to ses prvni kdo zastavil, ostatni to objizdi!", no super. A pak je vrchol cele vložky, 3km sjezd po pisecne sotoline s dirami, kameny. Neverim ze to dam bez defektu. Jedu opravdu tak abych neznicil kolo. Zahy me predjizdi 3 bikeri na horskych kolech, nojo tem se to jede! Ale vse jednou konci a tak je tu asphalt, huraa! Bikery za chvili dojizdim a predjizdim, ale za mnou se formuje vetsi skupinka, kde je Milan Sykora, Behounek a opet Ruda z KPO, pry jeli po silnici, hmm no tak to jsem si moc tou zkratkou nepomohl Nasleduje uz jen mirne do kopce, z kopce jdu na chvost ale uz si je nenecham ujet. No a pak uz jsou tu Strasice a cilovy finis na kostkach, kam najizdim z nasi asi 7 clenne grupy posledni. Nastupuje Behounek, Sykora i Ruda lehce odpadaji, bikeri krome jednoho taktez. Vsechny tedy davam, jen toho prvniho bikeru z nasi skupiny tesne ne. V cili se tam stejne plete divak a biker ma co delat aby nehodil tlamu takze jsem rad ze jsem to tam nevrhnul hlava nehlava :) Zaver: Pekny zavod, hlavne díky letnimu pocasi v rijnu! V mokru bych nejel, ten cyklokros by byla sebevrazda. Pro me podobna zkusenost jako na Krušné hoře vloni, dobry zazit, netreba opakovat, takze jestli za rok Brdy pojedu, urcite nepojedu na silnicce cyklokrosovou trasu Nejvic jsem ztratil v tom cyklokrosu, Jirka Zarybnicky mi dal v

cili 3min a to jsme tam najezdili společně. Každopadne pekna tecka sezony, zavodit v rijnu v letnim pocasi, to se jen tak nepostesti!

Honzis – pravá 2 přes kořeny, bacha, mostek :-)

Patrně předposlední silniční závod, trošku „jiný“ díky možnosti cyklokrosové zkratky. Letos jsem neponechal nic náhodě a na Treka nasadil přední 28mm balón, dozadu putovala neméně objemná „pěťadvácá“ od Spešla. Na startu bylo dobrých 200 lidí včetně skoro kompletní Sparty s Duklou, Jirka Ježek, Kristián Hynek, ... Úvod za autem, z kopce, pak úzká silnice a už se to mastí do vojenského prostoru Brd. Jsem asi padesátý, což není vůbec taktické, ale jede se ostře a já nemám ostré lokty ani přebytek wattů v nohách. Drobná překérka – čelo jede rovně místo vlevo. Dostávám se tak více kupředu, ale během chvíle se to přese mne zase valí – Dukla zprava, Dukla zleva, Líba Janoušek, ... Kolíkáč, teprve teď jdu před něj, magnet se letí přes 35km/h a za zatáčkou vpravo se sklon kopce ještě zvýší a už je tu síto, ve kterém bohužel končím své letošní účinkování i já. Tepy 175 a víc, šrot, nohy pálí, asi 40 lidí odjíždí. Kurňa, chybělo málo, max 50metrů, ještě jsme to zkoušeli ve čtyřech nějak sjet, na úzké silničce lesem se letělo dolů šedesátkou, před ostrou pravou v Zaječově chybělo možná 30m na ocas, ale přijeli jsme tam na šrot a s tím nešlo mnoho vymyslet. Zkusil jsem to na velkou, hodně ze sedla, dřel jsem, 23z pastorek se mi zdál málo, tepy na maximum a vidíme pouze drolicí se čelní balík. Nahoře se srovnám s týpkem na Scottu v dresu Kolokrámů + někdo v modrém a mladých z SKC Prostějov. Makáme, pade, jámy nejámy, pořád na šrot, ale nemáme nárok, v malém hupu spurt ze sedla, někoho dojíždíme, není moc času vnímat dění, páč se pořád vyhýbáme díram a jedeme zalehnutí v obloucích. Sjíždíme do Obecnice, už mám celkem dost, na tacháku asi 20km, no potěš. Nechávám velkou, mladých točí skoro kašpara, přejímám iniciativu, zdá se mi, že tady je poslední šance s umístěním něco udělat. Buď někoho sjedeme nebo ne. Kopec má asi 4km, pořád kolem 5%, hrbatý asphalt, nahoře ještě šterk a bordel, nechávám 53/21 a čekám, co soupeři. Visí, zvednu se, visí, nahoře ještě v rámci možností přitlačím, pod 20km/h jsme víceméně nejeli! No a nahoře skoro stejná sestava ... Akorát já su prošitej fest. Přejíždíme kecající Spartany, týpka z Nutrixxionu, my dře me dál. Silnice se sklání dolů, zase pevně sevřít řidítka, jedeme v pěti, stoupáme z Lázu směr Tok, chytil jsem díru ve sjezdu a nějak neakceptuji tempo dalšího z SKC Prostějov, ale pak se teda nějak zmáčknu a na velkou to k nim dorvu spolu se „Scoťákem“. Ostrá pravá přes šterk, hážu malou, tohle už nedávám, nohy jak z Poldi Kladno, 39/19, ze sedla, sjeli jsem grupu s bikerem! Jede neskutečně, přitom ani nemá vyložené slicky a má i odpruženou vidli, to mi poser! Hup k nejvyššímu bodu trati už bolel, je nás asi sedm, ve sjezdu visím na chvostu, rolety nějak zvládám, dole ostrá pravá a makat, abych se vrátil do skupiny, jinak zůstanu sám, páč za náma v dohledu nikdo nebyl. Valíme přes díry při levé krajnici, kde jezdí proti nám výletníci, docela adrenalin. Chvíle oddychu, bidon prázdný, už cítím, jak mi dochází cukříky. Ostrá levá šterkem, pak lesní asphaltka nevalné kvality a bufet + rozdělení tratí. Všici doprava, zkratkou. Biker vypálí, ze zadu se ozve : toho už dneska nevidíme ... Jedu za bikerem, pláště tlumí hezky, rvu to čtyřicítkou za ním, ale když začne přejíždět ze stopy do stopy, tak to jako né a trošku mírním své nadšení. Jedeme mírně doprava, blbě, prej doleva, otáčíme to, čímž nás dojedou ze zadu. Biker mizí definitivně fuč, já jedu v rámci možností, ale začínám se bát, ztrácím jednu pozici. Vlevo spravuje Plocháč z Vokolku, šajze, takhle bych nechtěl dopadnout, snad Spešly vydrží. Kořeny před hrází rybníka zrovna moc dobře neprojíždím, jde přes mě další. Za tenhle úsek by se nemuselo KPŽ stydět a někteří bikeři by možná měli problém. Mám 53/19, krátký prudký výjezd na hráz, dřevěný mostek, kameraman, zaksichtit se, nohy úplně zatažený, sotva hekám. Pak se kochám tou krásnou scénérií vlevo, kdy se říjnové slunce odráží v hladině Padrtšského rybníka a já mám místo nohou slabé nožičky, srdce v krku a do těžka řadit fakt nemůžu ... Do toho přichází táhlý kopec, ze sedla, vidím Prochajdu, točím 53/21, lýtka K.O., s tou velkou jsem machrovat neměl ... Další šotolina,

silniční pláště plavou v kamenech, rveme to jak při rally, strach o kolo se nekoná, řežba největší, buď a nebo, aneb kdo brzdí, nevyhrává ... Oblaka prachu, hákujeme se, přišlápnot ze sedla, skoro protočit zadek, nalítnout do šutráků čtyřicítkou a chtít zatočit, kuř ho tam! Míjíme odpáraného Prochajdu, tohle je ale jeho lokalita a drží se srdnatě. Poslední sjezdík někam trošku do civilizace, uf, náročných 9km zkratky za námi, bez újmy, teď jenom přežít. A přichází vychytávka dne – sjezd Trokavec. Silnička v lese, jámy všude, střídá se světlo a stín, napřed jedeme v balíku, ale když v padesátce беру už několikátou díru, tak si vystoupím do boku, sevřu řídítka, zatnu zuby, a jenom poslouchám řach, řach, bidon letí, jsme dole, Prochajda zahlásí něco ve smyslu : by mě zajímalo co všechno jsem zničil. Chvilku oraz, chodidla vyklepaný, následuje brdek nahoru, nikomu se moc nechce, tempo mi připadá vlašné, ale zůstáváme jen v šesti, Radek vycouval. Poslední vesnička, prudká pravá, táhlý kopec do lesa, nechávám jet žluťáky z SKC Prostějov, jsou tu čtyři a já, nikdo další tempo nevydržel a to se moc nejelo. Nahore jsem se tam na velkou ještě ukázal na špici, asi jsem měl trošku přišlápnot, ale už bych se rád viděl v cíli a pokud možno ne poblítej. Lesní cesta, krásná silnice, táhlé klesání, přenechávám týmovou časovku žluťákům a doufám, že se mnou nevyjebou. Dobrý, jeli jenom tempo a v háku se dalo krásně vorazit. Dole u Strašic zase jámy, vynášecí zatáčka a už tu je průjezd skrz kasárna. V dále je vidět ten biker, musel jet fakt neskutečně! Žluťáci nastupují, já jsem koženej, nemám ani náladu si na drncajících kostkách něco dokazovat a jsem poslední se zásekem. Nahore teda trošku přitlačím, na 300m dlouhé rovince do cíle dám ještě jednoho z Prostějova, který to vypustil a dojždím pár metrů za bikerem. Konečně Brdy bez defektu, na Kapra nakonec minuta něco, o moc líp to asi nešlo, když jsme odpadli hned v prvním magnetu. Trasa až moc cyklokrosová, zkratka zajímavá, ale za mokra na silničkách ani omylem, to by se ucpaly brzdy. Ale terénní úsek bych s mým obtloustlým bikem takhle rychle nezajel, takže Madona má i terénní vlohy. P.S. : nepišťe do inzerátů až budete prodávat silničku, že jste s ní jeli Tour de Brdy \ garmin

Kolíkáč – Hon na šumavskou Šlapku

Trošku jsem podcenil přípravu, žádný studování mapy a profilu, ani jsem nevěděl, jestli pojedu zkratkou terénem nebo oklikou po silnici, prostě jsme to nechal osudu. Hodně matně jsem si pak během závodu vybavoval místa, která jsme projížděli někdy před 10 lety s Honzou M., to se ještě moc nesmělo do vojenského prostoru, no taky jsme dostali jednu důtku od nějakého velitele v gaziku Dorazím i s rodinkou natěšenou na skákací hrad, trochu se rozjet a zaparkovat to vedle Kapra do 2-3 brázdy. Před nás pak nalítnou přímo z křesílek rozložených u aut adepti na celkové prvenství a už se jede. No docela hukot, loket na loket, rameno na rameno se vymotáváme ze Strašic a vjíždíme na lesní asfaltky vojenského prostoru. Trochu zmatku hned při vjezdu, ale stále si držím přednější pozice, Kapr sice už srdnatě odplul ještě blíže k čelu, ale já se gumuji za Líbou Janouškem, to by mělo pro mě úplně stačit . Je to slušná vřava, Líba už mi taky odjel, bohužel se prosévám, stále se utahující magnet letíme přes 35km/h., no to potěš. A hele Honzis, Jirus, Dreamer jdou teprve přese mě, Dreamer ještě povzbudí, jo hochu, na toto tempo nemám Ale kopec až teď vlastně začíná, Jirus začíná couvat, no zkusíme to. Ale nejde to, kde ten chlap koupil takovou formu, sakryš? Tempově se překulit horizont a už se to sviští za dvěma bajkery, je tu i pozdější vítězka žen ve spartánském dresu, Veloservis s Michalem Běhounkem a Tomášem Faltusem, se kterým jsem objel před týdnem Šternberk, jo to by mělo jít. A další brdek a Dreamer na dostřel! Jede nějak osamoceně, na rozdíl od naší grupy, která už čítá kolem 10 kusů, docvakl si nás i Radim Skála, tak to s úsměvem glosujeme, jo stejně jako před týdnem. Tak Dreamer by měl být náš ne? Ale ne, nějak mu chytly saze a v kopci nám mizí do skupiny, kterou měl před sebou. Sjíždíme do Obecnice a je tu další kopec, a hele koho pak jsme to sjeli ... Ruda Kadlec z KPO. A nevypadá moc bojovně, ale zdání klame, jak poté zjistíme Jede s námi i Milan Sýkora na historickém Colnagu, a hlavně on udává tempo na rovinách, v kopcích zase čaruje

Michal Běhounek. Mně se jede dobře, kopce mi nedělají problém, ale sjezdy jsou tragické, navíc tady ty díry a šterky, to je něco. Jednou mě i zachraňuje po sjezdu Ruda, který mě dotahuje do závětrří grupy, díky! Radima jsme ztratili kvůli defektu, jak jsem se pak dočetl, a blížíme se na rozdělení tratí. A před námi rozeznávám dva sladké bonbónky, Dreamer a Jirus, tak ty musíme sjet! Ale bohužel rozdělení je tu, Dreamer a Jirus to točí do terénu, za mě dilema, jestli bajkerskou vložkou a nebo po silnici, řeší grupa ve které jedu, valíme to rovně po asfaltu. Tak uvidíme, kdo z koho! A zase kopec, ale pak již krásný asfalt, kde točíme předpisový kolotoč, stále asi v 10 lidech, to je paráda. Trokavec, vesnička, kde se zase trasy spojí a Dreamer to prohulí kousek před námi, jede ve 3 lidech, máme asi kolem 100 metrů zásek, měli bychom je sjet. Vzadu se domlouvá Milan s Rudou, a Ruda do té doby hodně odevzdaný najednou ožívá a ve Skočicích začíná nastupovat a za ním se vydává Milan. Tak to ne, panáčkové, já chci taky za Dreamerem! Ale brdek s rozbitým asfaltem je pro mě osudný, už nedokáží reagovat na zvýšené tempo, navíc Milan to ještě Rudovi potáhne a jsou u Dreamera, já to ještě zkouším s Michalem Běhounkem, ale taky to najednou nejde. Do háje, to je škoda. Takže naše grupa rozervaná na cucky, navíc sjíždíme další jezdce, kteří zabloudili a omylem si to zkrátili, tempo se rozhodilo, vyčítám si, že jsem nechal Rudu odjet, ale prostě to bylo nad moje síly. Točíme ve 3 lidech, ještě v závěrečném šíleném kostkovém oraništi vidíme celou grupu před námi jako na dlani, ale v magnetu a navíc na tom povrchu, již nemáme sebemenší šance. Kapr povzbuzuje, ještě spurtuji neúspěšně s Honzou Vokounem, ale to již se vrhám do klubka klábosících za cílovou čarou. Ale jo, bylo to skvělé, hlavně bez defektu a bez pádu, toho jsem se děsil nejvíce a jen minimální zásek na šumavskou Šlapku, to vždy potěší

Mirek – TdB

Tak jsem měl zase jeden z mých slabších dnů. Že to bude bída jsem poznal už cestou na start, zataženej, nejelo to, tepy vysoko. To samé jako na Králi. Po startu se snažím namáčknot trochu dopředu, ale už první magnet v lese mně ukázal, kde je dneska moje místo. Plápolám na konci, má to asi 2% a jede se kolem 35km/h a o odbočky u altánu na úrovni Těni mám 20m díru na balík, kde na chvostu bojuje Kolíkáč a další. Jak se začalo ještě víc stoupat, tak jsem v háji, nejede to, trápím se, děs. Před týdnem na Šternkerku to přitom na začátku jelo super, nechápu. Nahoře se dává dohromady skupina, kde jsou i Lenka Sýkorová a Hanka Doležalová, sjíždíme do Zaječova a hned následuje kopec na Obecnici. První část ještě nějak uvisím, pak kratičký sjezd, nohy tuhnou a v následujícím stoupání, trvá hodně dlouho, než se zase rozjedu, ještě jsem ve skupině vydržel. Sjezd do Obecnice a je tu další asi 4km kopec. Jede se 20-22km/h, trpím, nemůžu dýchat, nohy bolí a nejedou a tak po 2km vystupuju, dneska na to nemám. Dál kopec motám patnáctkou, předjíždí mně Kubajz a nahoře i Mišutka, který je po nemoci. Společně pak s Mišutkou spolupracujeme, ale jakmile se to za Lázem zase zvedne, tak mi poodjíždí. Za chvíli je tu i Standa od nás, tomu to dneska sedlo a odjíždí za Mišutkou, já jen zoufale točím nohama neschopen zrychlení. Ty dva pak alespoň dojíždím v technickém sjezdu do Nepomuka a pak společně pokračujeme až před bufet kde jsem jim ve sjezdu poodjel. Na rozdělení tratí nekompromisně volím kratší terénní trať a valím to po šotolině dál. Kluci jelo po asfaltové trase. Alespoň na rovinkách na lesních cestách to valím kolem 35km/h a začíná mně to bavit. Před horním Padrt'ským rybníkem kousek po kořenech, ale nic strašného, krásně se tam nechalo prokličkovat, přejíždíme hráz a stoupáme po rozbitých lesních cestách na Trokavec. Jedu sám, ve sjezdu po rozbité polní cestě do Trokavce trefuju zadním kolem díru a na rátku je první zářez, je prohnutý a při brždění to cuká. Po napojení na silniční trasu mám před sebou skupinku, která jela asfaltovou objíždkou, ti už nezávodí, protože se jim přibližuju a po pár kilometrech je mám. Je tam někdo ze Sparty, z Dukly, pak tuším Petr Novotný od Messengeru, který jel minulý týden Šternberk a pár dalších. Ale nejede se a dojíždí nás ještě Hanka Doležalová s někým. Kolem zámečku Tři

Trubky už míříme ke Strašicím, jedu na konci skupiny, silnice samá díra a snad tu úplně poslední trefuju zadním kolem. Na ráfku druhý zářez, ale tentokrát jsem to cvaknul a musím měnit. U cedule Strašice do docela zamrzí, jak komentovali lidi, co mě při výměně předjížděli. Naštěstí to měním celkem rychle, za čtyři minuty mám hotovo, tlak v plášti jenom abych dojel do cíle a akorát mně dojíždí velice vypečená skupinka, Kajman, Mišutka, Kubajz a ještě jeden. No vida, tak si ještě zaspurtujeme. Na kostkách kilometr před cílem mi to moc nejede, ale asi půl kiláku do cíle se ještě koušu, trochu naložím a před zatačkou za kostkama 350m před cílem už si dělám náskok, věřím, že mi těch pár metrů už vydrží až do cíle, je to jenom rovinka po asfaltu, a taky že jo. Alespoň jsem Kajmanovi oplatil prohraný spurt z minulého týdne. Za chvíli je tu i Standa a Míra, nebýt dvou variant dojezdu a jet se Standou po silnici, tam by mně dneska dal, docela mu to sedlo. Podle výsledků v cíli 58. flek ze 134 lidí. Průměr 30,3km/h (nepočítám do toho výměnu) je na ty kopce a část trasy v terénu ještě přijatelný, ale Kolíkáč, Radim Skála a další, ti byli dneska bohužel o třídu jinde a na ně dneska nebylo Počasíčko ale super, oběd a pohodový pokec v cíli před vyhlášením vítězů udělal i z nepovedeného závodu hezký den v končící sezoně.

Radim – ... a ještě jedna krátká ze Sokolu Veltěž

Závěr letošní sezony se nezadržitelně blíží a tak vrcholoví cyklisté se sešli na každoroční rozlučce pořádané Sparta Cycling - na Tour de Brdy. No a když se loučí týmy jako Dukla Praha či Sparta Praha, nemohli u toho chybět Sokolové. Na závod se nás přihlásilo kvarteto - Přemek, Radim, Dan a já. Během posledního týdne jsme přes maily intenzívně rozebírali taktiku - jak to napálit hned na začátku a být alespoň chvíli v hledáčkích televizních kamer. Krásné (a naivní) představy :). V neděli jsme nakonec dorazili pouze 3 - Dan zhodnotil svoji připravenost jako nedostatečnou a do Strašic na rokycansku nedorazil. Radim trochu prokoučoval ranní cestování a tak jsme mu museli startovní číslo a dres vyzvednout, aby se mohl postavit na start. Jak se později ukázalo - tohle byl jenom malinký problémek na začátek :). V neděli panovalo krásné letní počasí, takže už na malé rozjetí jsme oblékli kombinaci krátké-krátké. Vyšlápli jsme dva menší kopečky, zahřáli nohy, podrželi místo Radimovi v balíku na startu (odhadem tam bylo 250 cyklistů v kategoriích road, MTB a CX (cyklokros)) a přesně v jedenáct se odstartovalo. Je nutno říct, že celý závod se jede po silnicích, lesních cestách a cyklostezkách uvnitř vojenského prostoru Brdy, a jak pořadatelé opakovaně upozorňovali před startem - stav cest odpovídá jejich původnímu použití a seznam nebezpečných míst byl hodně dlouhý. Zpestřením měl být terénní cca 5 kilometrový úsek kolem Padrtěských potoků - pro bikery a cyklokrosaře pohoda, pro silničáře zkouška odvahy, techniky jízdy a hlavně materiálu. Pro ty kdo nechtěli mít silničku od bláta nabízeli organizátoři "objížďku" - sice po asfaltu, nebo spíš skoro-asfaltu, ale o pár kilometrů delší. Za snížené riziko se mělo platit cenou vysokou - cca 5 minutami. Takže bylo jasné, že kdo chce jet o pořadí, ten musí jet off-road. No a protože vrchní Sokol jezdí o pořadí skoro vždycky, tak už předem avizoval že si to zkusí. My s Radimem jsme měli taky jasno - lesem jezdíme na biku a ne na silniče. Teď krátce k samotnému závodu. Důvod krátkého reportu je jednoduchý - hned po startu se chvíli jelo za zaváděcím autem, ale po cca 2 kilometrech se zajelo do lesa a začal letecký den a já měl jiné starosti než si pamatovat co se děje kolem mě. První delší táhlý kopec lesem jsem ještě visel na konci druhé větší skupinky a jako magnet jsem se držel Radimova startovního čísla 44. Ve druhém kopci ale tempo neopadlo - spíš naopak - a jak říkají komentátoři na velké Tour - nastala eliminace. Eliminovalo to i mě :). Někde kolem třicátého kilometru jsem opět uviděl Radima. Bohužel pro něj při jeho letos na závodech oblíbené činnosti - opravoval defekt. Za Nepomukem bylo již avizované rozdvojení trasy - podle plánu jsem zvolil "lepší" cestu. Zajímavé to bylo při opětovném spojení tras. To že zprava přijížděli na křižovatku jezdci, které jsme poztráceli v předchozích stoupáních se dalo čekat. Že se ale budou postupně objevovat v protisměru další a další závodníci, povětšinou

bikeři přijíždějící regulerně z lesa, to mi spíš připomínalo MTBO a ne silniční závod. Jak v cíli potvrdil Přemek - v lese si pořadatelé se značením moc práce nedali a zvolit špatnou cestu nebyl vůbec problém. To už jsme ale měli 2/3 trasy za sebou a blížil se cíl. Posledních pár set metrů bylo do kopce a hlavně po velkých kočičích hlavách, takže v naší části startovního pole to byl sprint více méně symbolický. Hned za cílem stála moje drahá polovička Jana s už vydýchaným Přemkem. Tak jsme si dali jedno točené a netrpělivě čekali na Radima. Jak čas utíkal bylo jasné, že se muselo stát ještě něco víc než už zmíněný defekt. Když Radim konečně dorazil tak potvrdil tušené - defekty byly 2. Pak už byla klasika - rychlá sprcha, kola na auto, společný gulášek a odjezd domů. Jako obvykle ještě trocha zpravodajských povinností - o první místa se porvali profici z Dukly a Sparty. Přemek zajel excelentně a obsadil 13. pozici. Já jsem měl v předchozím týdnu poměrně hodně společenských povinností, takže s výsledným 62. místem jsem taky spokojený. No a Radim snad přes zimu vyřeší otázku obutí svého nového Culta a konečně se objeví ve výsledcích na přede mnou, kam určitě patří.